Colecția CARTE POLIȚISTĂ

3

Un proiect marca Evenimentul zilei

Oana Mujea

virtual-project.eu

LABIRINTUL MORȚII

- Mereu când venea îi simțeam parfumul acela înțepător. Nu l-am văzut niciodată, nu mi-a vorbit niciodată. Doar se apropia de ușa mea, lăsa un bilet și o dâră de parfum.
- Adică poți recunoaște criminalul după parfum?

A dat din cap în semn de aprobare.

LABIRINTUL MORȚII

Oana Mujea

virtual-project.eu

Colecția CARTE POLIȚISTĂ
3

Coperta: **Bogdan Petry**
Corector: **Ema Pirciu**
Tehnoredactare: **Robert Grigore**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUJEA, OANA
Labirintul morții / Oana Mujea. – București: Evenimentul și Capital, 2013

ISBN 978-606-93568-2-1
821.135.1-312.4

Tiparul executat la

FEDPRINT
TIPOGRAFIE

a)
SIMONA

Raisa plângea de mai bine de zece minute. M-am dus la bucătărie și am încercat să mă liniștesc. Raisa e fiica mea de patru ani și cinci luni. De obicei stă la părinții mei, dar acum am hotărât să-mi iau un weekend liber și să mi-l petrec cu ea. Ea nu-și cunoaște tatăl, iar tatăl ei nu știe că are o fiică, pentru că atunci când eram însărcinată în primele luni mi-a spus că s-a îndrăgostit de altcineva și am decis să-i dau drumul. Nu voiam să-l țin lângă mine doar pentru faptul că urma să am un copil.

Eu sunt ziaristă. Fac, în special, reportaje despre crime. Așa am ajuns să am o relație cu Victor Blid, criminalist, pe care-l cunoșteam încă din Academie. Pentru că inițial am făcut Academia de Poliție, facultatea de Criminalistică. În trecut, când Raisa avea vreo doi ani, am avut o relație și cu Laurențiu. Laurențiu Sârbu este un fost polițist care din pricina băuturii și a jocurilor de poker a fost dat afară, ulterior primind licența pentru detectiv particular. Tustrei am lucrat, din când în când, la unele cazuri. Cu trei săptămâni în urmă Mihai Iordache, șeful Secției Criminalistică, m-a numit consultant al poliției. Ceea ce-mi dădea atât posibilitatea de-a aduce chestii noi la ziar și, în același timp, de-a fi alături de Victor. Însă mi-a răpit timpul pe care-l alocam aproape zilnic fiicei mele.

Weekendul mamă-fiică mersese foarte bine până duminică seara când Raisa a început să urle că vrea la bunica.

Am băut vreo două căni cu apă și am tras aer în piept. Nu o mai auzeam plângând, doar suspina încet ca un cățeluș rănit. M-am întors la ea. E șatenă ca mine, dar are fața ovală și ochii negri ca ai tatălui ei. Am privit-o din spatele monitorului. Ea și-a ridicat ochii umezi spre mine și a schițat un zâmbet. Ciudat copil.

— Dimineață mergem la bunica.

— Vleau un cățel.

Cred că urma să plâng eu. M-am așezat în genunchi lângă ea.

— Și unde o să-l ținem?

A rămas o clipă pe gânduri transformându-și chipul într-unul matur.

— Aici, a spus cu naturalețe.

Am tras aer în piept. În preajma Raisei aveam nevoie de foarte mult aer.

Am luat-o în brațe și am așezat-o pe canapea. Încercam să vorbesc cu ea matur, să nu o tratez ca pe un copil. Trebuia să o învăț ce e responsabilitatea.

— Iubita mea, un cățel trebuie plimbat de cel puțin două ori pe zi.

M-a privit neîncrezătoare.

— Da, trebuie și el să-și facă nevoile și să alerge, așa cum faci și tu când mergi cu buni în parc.

— Atunci îl iau cu mine în palc.

Logica te ucide când e vorba de copii.

— Da, dar dacă-l ținem aici cum o să facem, pentru că buni nu e de acord cu un cățel în casă?

Rotițele ei au început să se miște. O vedeam frângându-și degetele.

— Și atunci?

Un copil are nevoie de un animal pentru a învăța să iubească și pentru a ști că nu doar el e cel iubit. Părinții mai pot oferi dragoste și altor ființe, iar asta e vârsta la care ar trebui să învețe lucrurile astea. Plus responsabilitatea de-a avea grijă de cineva. Așa că mi-a venit o idee.

— Ce-ar fi să luăm o pisică?

Ochii i s-au luminat dintr-o dată.

— Putem s-o luăm pe cea mică de la blocul bunicii?

Oare de ce mă gândisem eu la una de rasă când Raisa avea soluția gratis la îndemână?

— Da, iubito, o luăm pe aceea. Dar trebuie să știi că atunci când stai cu mami tu ai grijă de pisică. Îi dai mâncare, apă și îi cureți litiera.

— Ce e o litielă?

I-am explicat în mare ce presupune să ai grijă de o pisică și, încet, încet, a devenit interesată și chiar a fost de acord cu condițiile impuse. După ce ne-am făcut planurile de-a lua pisica, de a-i cumpăra cele trebuincioase și de-a o duce la doctor pentru a o deparazita, a adormit. Pesemne că fusese o zi obositoare pentru ea. Avusese parte de râsete și plânsete, dileme și alte probleme specifice vârstei. M-am asigurat că a adormit și m-am întors la calculator. Totuși, a doua zi urma o nouă zi de

muncă. Aveam de făcut un reportaj despre un politician care a fost arestat pentru posesie de droguri. Șefa insistase că nu el era capul, primea drogurile de la altcineva. Asta nu-l exonera de vină. Nu mă așteptam să aflu mare lucru. Politicianul nu voia să vorbească cu nimeni. Victor încercase de nenumărate ori. Am încercat și eu, dar în zadar. Acum rămânea ca Procuratura să treacă la tortură. Și drogurile nu erau singurele. Aveam o informație anonimă despre fete răpite și obligate să se prostitueze. Cele care nu se supuneau erau ucise pentru a li se vinde organele. Trafic de droguri, carne vie și organe. Un subiect care avea să zguduie lumea. Șoc e un cuvânt prea blând dacă informația se confirmă. Doar că încă aveam o problemă. Să-i spun iubitului meu criminalist ce-am aflat sau nu? La ultimul caz m-a umilit când a ținut informații ascunse de mine, lucru pe care și eu îl făceam întotdeauna pentru că niciodată nu-l crezusem capabil să reușească de unul singur.

Sigur, am fost și mândră de el, dar și umilită. Cu toate astea, în adâncul adâncurilor mele, speram, dar nu prea mult, să fi aflat și el informația.

Am scris câteva date. De unde încep. Pe cine să interoghez – dacă politicianul nu voia să spună nimic – pe unde se află oamenii ăștia. Sigur că nu m-ar fi mirat să fie în centrul Bucureștiului. S-a descoperit ditamai sediul CIA în central orașului, o casă de toleranță la vedere, presupun, nu ar fi nici o mare șmecherie. După ce mi-am pus programul în ordine pentru a doua zi am pornit spre bucătărie să pun cafeaua și apa în filtru, pentru a-l programa pentru a doua zi de dimineață. Atunci am zărit o jumătate de plic pe sub ușa de la intrare. M-am apropiat încet, m-am uitat pe vizor și am deschis ușa. Nu era nimeni. M-am aplecat și am luat plicul. Era alb, simplu și scria mare „Invitație la teatral vieții tale”.

Am aruncat plicul pe măsuța din sufragerie și mi-am văzut de treabă.

b)
LAURENȚIU

Viviana e blonda perfectă. Înaltă, cu sâni cât pepenii, picioare până-n gât și puțin cărnoasă. Era a doua noapte pe care și-o petrecea cu ea. Între o bere și o partidă de sex timpul părea să treacă foarte repede.

Viviana se îmbrăca cu gesturi lascive. O priveam cu drag de fiecare dată când făcea lucrul ăsta. Voia mereu să mă incite și, de cele mai multe ori, îi și reușea. Dar nu și astăzi. Am așteptat până a plecat. Dar înainte de asta m-a sărutat lung și pasional. A ieșit și s-a întors ținând în mână un plic alb, simplu. L-am luat și am sărutat-o din nou. Am închis ușa și m-am îndreptat spre sufragerie. Am lăsat plicul pe birou. N-am mai jucat la poker de două săptămâni, așa că nu mă așteptam să primesc vreo invitație.

După ce în casa mea de pe Primăverii se produsese o crimă oribilă hotărâsem să mă mut în apartamentul pe care-l închiriasem cu vreo șase ani în urmă. Acest apartament era oaza mea de evadare. Până la producerea acelei crimei, nimeni nu aflase despre el. Acum Simona și Victor îmi cunoșteau secretul, dar nu le păsa de mine de când erau oficial într-o relație. Probabil că eram ca un ghimpe în coasta lor. Știam că acum lucrează la un caz, ceva legat de droguri. Eu, detectiv particular, trăiam din contracte fixe. Dar de când cu crima nu mi-a mai solicitat nimeni serviciile.

Nu conta prea mult. Încă mai aveam bani de bere, pâine și un sandvici. Dar trebuia să găsesc repede ceva pentru că banii aceia nu aveau să dureze la nesfârșit.

M-am întins pe canapea contemplând la ultimele săptămâni din viața mea. Aveam o parteneră de sex, fără obligații și fără dureri de cap. Viviana venea atunci când trebuia și pleca imediat după ce își făcea dușul de după. Uneori aș fi vrut să mai rămână, dar niciodată nu aveam curajul s-o opresc. Viviana e la fel de liberă ca și mine. Știam că dacă aș fi ținut-o prea mult, dacă m-ar fi cunoscut prea bine, ar fi fugit ca toate celelalte. Preferam să-i creez senzația că sunt altcineva. Cine și-ar fi dorit ea

să fiu. Aș fi vrut, cu ani în urmă, să fac asta și cu Simona. Doar că, din păcate, acum era prea târziu.

Mă gândisem în ultimul timp că poate ar fi cazul să-mi schimb meseria, sunt un șofer destul de bun, dacă nu sunt beat. Singurul impediment ar fi că n-am toate categoriile. Dar m-aș vedea pe un tir umblând prin toată lumea. Asta ar fi și ocazia de-a nu mai bea atât de mult. Cu toate astea, încerc să mă conving că în ultimul timp am băut tot mai puțin, dar nu e adevărat. N-am știut niciodată să beau eu băutura, mereu m-a băut ea pe mine.

M-am învârtit un timp prin casă încercând să nu mă reped în ultimele sticle din frigider. Trebuia să dozez cantitatea de bere pentru a-mi ajunge pentru mai mult timp. Aveau să vină termenele de plată. Nu voiam să mă gândesc la pensia alimentară care le revenea gemenelor. Abia acum realizez că mi-am dorit copii doar ca să-i am, dar nu sunt capabil să am grijă de ei.

Cineva mi-a spus la un moment dat că după ce voi avea un copil o să-mi doresc altceva și altceva. Avea dreptate.

Mi-am amintit de plicul pe care mi l-a înmânat Viviana. Mai mult m-am târât spre el, l-am ridicat și am citit: „Invitație la teatrul vieții tale”. Hmm, cine m-o fi văzut pe mine vreodată la teatru? Unii chiar nu au ce face, decât să merg la o seară de teatru mai bine caut un joc de poker.

c)

Droguri, droguri, droguri. Victor înnebunise. Nu înțelegea cum politicienii se bagă în tot felul de lucruri pe care apoi poliția trebuia să le descurce sau, mai degrabă, să le încurce. Cei de la antidrog îl anunțaseră pe șeful secției Criminalistică Mihai Iordache încă de dimineață să nu-și mai bage nasul în afacerea politicianului. Mihai era convins că se încearcă mușamalizarea cazului, doar că Victor aflase o informație importantă. După mai bine de trei luni, după ce colega și șefa lui Iolanda Ştireanu, se trezise cu un glonte în cap, a fost să o viziteze la spital. Iolanda a avut, dacă se poate spune așa, noroc. Glontele nu-i atinsese creierul, dar o băgase în comă poate pe viață. Cu câteva luni înainte de-a se întâmpla nenorocirea el și Iolanda au fost iubiți, apoi s-au despărțit. Pentru el a fost o suferință îngrozitoare. A vizitat-o de câteva ori, dar nu putuse mai mult.

Mihai Iordache, care-i fusese mereu Iolandei ca un tată, o vizita zilnic, dar el, încet, încet începuse s-o uite. Sau să se prefacă că o uită. Asta până când s-a reîndrăgostit de Simona, pentru că atunci când au făcut Academia împreună mai fusese îndrăgostit de ea, doar că de data asta dragostea se și materializa.

Şi-a amintit de Iolanda și de faptul că atunci când era într-o misiune nimic nu o putea opri. De aceea au și încercat să o elimine. Se pusese rău cu SRI-ul și mai marii țării. Probabil că a fost mult mai aproape de adevăr decât ar fi crezut ei vreodată. Numai că, atunci când Iolanda a fost împușcată și bătută, nimeni nu știa ce investiga.

Cam așa făcea și Simona, singura diferență fiind că ea doar ascundea informațiile și nu-și punea viața în pericol. Până la urmă tot venea la el să-i spună ce-a aflat. Plus că Simona nu se lua la bătaie cu oamenii, lucru pe care Iolanda îl făcuse, în trecut, mai tot timpul.

Dar și-a făcut curaj s-o viziteze. Îi era teamă de ceea ce avea să vadă, dar, spre surprinderea lui, în afara capului bandajat, Iolanda părea liniștită. Părea împăcată cu toată lumea. A stat lângă ea cam o jumătate de oră gândindu-se cum făcea de afla anumite informații. Sigur, unele secrete i le știa, dar altele erau doar ale ei.

Conexiunile logice, pe care le făcea și Simona, veneau în urma unor informații. Avea informatori pe străzi, știa asta, doar că nu-i cunoștea el. În plus erau dintre cei mai periculoși. Lor le era frică de ea, nu știa cum făcea să-i bage pe toți în sperieți, dar reușea de fiecare dată. Așa că-i venise ideea să se ducă la birou și să cerceteze dosarele Iolandei. A aflat cam într-o oră pe cine eliberase în ultimii ani și pe unde îi găsea.

Și-a făcut curaj și a stat întreaga duminică păzind într-un cartier mărginaș. Era plin de bodegi pe strada respectivă, iar pe informator îl știa doar din poze. Îi era dor de Simona, însă nu era timpul să își petreacă weekend-urile cu ea și fiica ei. Simona nu voia să o amăgească pe Raisa, pentru ea era importantă stabilitatea fetiței și prefera să nu se atașeze de bărbații din viața ei, pentru că, așa cum îi recunoscuse chiar ea, nu era convinsă, mai întâi de toate, că știe ea ce vrea de la viață. Nu o putea acuza. Lumea se schimbase mult în ultimul timp. Femeile își doreau o oarecare independență, o lume a lor din care doar bărbații care meritau făceau parte.

Dar, atunci când l-a zărit pe omul din fotografie și-a amintit subit că ăsta era secretul Iolandei, munca de teren, lucru pe care el îl evita. După o urmărire scurtă și un pumn în plex, a reușit să-l convingă pe bărbat că lucra pentru Iolanda. Informatorul i-a mărturisit că se aștepta să-l vadă la un moment dat. Iolanda îi lăsase instrucțiuni clare că în cazul în care va fi căutat de Victor Blid trebuie să-i stea la dispoziție. El știa, la fel ca toată lumea, că fosta lui colegă e moartă. Merseseră pe varianta asta pentru ca asasinului să nu-i treacă prin cap să-și ducă treaba la bun sfârșit. Dar informatorului părea să-i pară cu adevărat rău pentru ea.

După ce i-a cumpărat o sticlă de votcă și un pachet de țigări, omul i-a dat câteva informații interesante. Din câte știa el, drogurile erau doar la suprafața afacerii, dar adevărata fabrică de bani o reprezentau prostituatele. Se spunea că politicianul avea un om care răpea puștoaice și le obliga să se prostitueze. Cele care se opuneau sau pe care nu le alegea nimeni, erau ucise pentru organe.

Ajuns acasă aproape pe înnoptate i-a adus și lui Mihai la cunoștință ceea ce a aflat, iar acesta a decis că va merge înainte fără să facă însă prea mare vâlvă.

Victor se simțea singur și obosit. Avusese o duminică grea. Dacă mai punea și cele două crime

descoperite de dimineață fusese prea mult.

Singurul lucru care-l consola cât de cât era faptul că în scurt timp avea să se mute din apartamentul lui mic și întunecat care semăna cu un cavou într-unul mult mai mare pe care reușise să-l achiziționeze cu vreo șase luni în urmă, dar abia acum terminase cu amenajările. Îi plăcea ideea că o să stea într-un loc mare, spațios și luminos.

Se pregătea să meargă în pat, poate să se uite la un film sau să citească ceva, când soneria a țipat scurt și apăsat. A rămas o clipă pe loc. Și-a privit ceasul de la mână. Zece și patruzeci de minute, destul de târziu pentru a primi vizite. S-a dus spre ușă, a privit pe vizor dar nu a văzut nimic. Totuși, fără să se gândească la vreun pericol, a deschis. Plicul alb, simplu, a căzut aterizând ușor pe gresie. S-a uitat pe casa scării dar nu a văzut pe nimeni. În afară de glasul vecinilor de vizavi nu se auzea nimic altceva. A ridicat plicul și a închis ușa. A întors plicul și a citit „Invitație la teatrul vieții tale". Ciudat mod de-a primi o invitație la teatru direct la ușă, dar și mai ciudat era felul misterios în care a primit-o. A lăsat plicul pe masa din bucătărie și s-a dus spre dormitor. Era prea obosit pentru a se gândi la teatru.

d)
SIMONA

Am dus-o pe Raisa la mama în jurul orei șapte. La opt intra la grădiniță. Mama m-a așteptat cu cafea și cozonac. Am luat o gură de cafea și o felie de cozonac, mi-am sărutat fiica și am fugit spre Secția Criminalistică. Nu știam dacă Victor venise sau nu, dar decisesem să-mi împart informațiile cu el. Am cumpărat două cafele de la un chioșc și am urcat la etajul trei. Se făcea schimb de tură ca de obicei. Ușa de la biroul lui Victor era larg deschisă și silueta lui se zărea undeva în partea dreaptă. Am mărit pasul. Un weekend fără el m-a făcut să-mi fie dor. Voiam să-l sărut și să-mi beau cafeaua cu el înainte de-a merge la redacție și de-a începe o nouă săptămână nebună.

Am intrat în birou cu un țopăit.

— Surpriză!

S-a întors brusc și m-a sărutat, făcându-mă, aproape să vărs cafeaua.

— Frumoasă întâmpinare, am spus. Așa îi aștepți pe toți cei care intră la tine în birou?

Mi-a arătat oglinda din perete. Am zâmbit și i-am înmânat cafeaua. Ne-am așezat. Nu ne giugiuleam prea mult la secție, totuși suntem oameni în toată firea și uneori tindem să devenim penibili.

— Am informații, a spus el.

Am scos pachetul de țigări din geantă și l-am aruncat pe birou.

— Și eu. Care începe?

Victor părea uimit că vreau să-i împărtășesc ceea ce știu așa că mi-a dat cuvântul. I-am spus despre rețeaua de prostituție și cea de organe. M-a lăsat să vorbesc vreo zece minute, timp în care, împreună, am fumat și câte o țigară. Când am terminat a spus sec:

— Știi că m-am apucat de fumat când Iolanda a fost răpită de FSB?

Am ridicat din sprânceană.

— Serios?

Mimica lui a devenit aproape ca o piatră. Dintr-o dată toți mușchii i-au rămas ficși.

— Da, am fost destul de stresat atunci. Mai ales când a reușit să mă contacteze și să-mi spună că vede Kremlinul. Atunci mi-am cumpărat un pachet de țigări.

— Asta nu mă uimește, am mărturisit. Cu adevărat a fost răpită de FSB?

— Poveste lungă, a zâmbit el. Voiam, de fapt, să-ți spun că asta am aflat și eu ieri ceea ce mi-ai spus tu acum.

Sunt impresionată, dar nu vreau să-i arăt asta.

— Atunci nu aduc nici o noutate.

A avut o ușoară ezitare.

— Dar ar fi putut fi. Doar că ieri, plictisindu-mă, am decis să fac muncă de teren.

Am deschis gura larg și am făcut pe mirata.

— Nu se poate, marele criminalist și-a lăsat biroul în urmă?

S-a strâmbat ghiduș.

— Oamenii se mai schimbă.

— Niciodată, doar se mint că o fac. Dar, de nevoie sau de plictiseală oamenii fac lucruri pe care nu le-ar face în mod normal.

— Să înțeleg că nu crezi în schimbare?

Mi-am aprins a doua țigară.

— Nu vreau să te mint, dar nu, nu cred. Uită-te la mine, mă mint de doi ani că nu mai fumez. Sigur, uneori stau fără țigări și câte o săptămână întreagă, dar, până la urmă, tot ajung să aprind una sau două. Nu ne schimbăm niciodată, doar încercăm să o facem.

— Totuși, sunt momente în viață care te schimbă.

— E o discuție mult prea complicată pentru tine, intri în psihologie și din câte am observat e un teren cam neutru.

— Asta e o jignire.

M-a umflat râsul.

— Din contră. Apreciază când cineva îți spune adevărul. Nu ești un psiholog prea bun, iar eu trebuie să merg la redacție.

A ridicat buza de jos în semn de supărare.

— Am crezut că mă ajuți cu cazul.

M-am ridicat și l-am sărutat pe frunte.

— Te descurci singur, sunt convinsă. Trebuie să mergem și la munca de jos. Dar…, am lăsat suspansul să crească. Te aștept la cină la șapte fix.

I-am trimis un sărut de pe vârful degetelor și am alergat spre redacție.

Am ajuns cu o jumătate de oră mai târziu, dar, cum în ultimul timp tot aveam noroc, ședința de redacție încă nu începuse. Gabriel, secretarul redacției și amicul meu, m-a întâmpinat cu un zâmbet cald. De cele mai multe ori era grăbit și încruntat, pentru că, întotdeauna, el era omul care afla orice despre oricine cu ajutorul tehnologiei.

— Ai nevoie de vreo informație?

Mi se părea de-a dreptul straniu să-l văd zâmbăreț și relaxat.

— Gabi, ai pățit ceva?

— Nu, de ce?

Era sincer mirat de faptul că i-am pus întrebarea, de parcă el s-ar fi văzut vreun optimist absolut.

— S-a întâmplat ceva în viața ta?

Aveam mari dubii că a făcut sex. Adică aveam dubii că ar fi făcut-o vreodată. Era genul de tocilar introvertit, cu un fel de răutate născută dintr-o frustrare greu de înțeles dar și cu o inteligență peste medie care-i permitea să alimenteze răutatea.

— Da, cum ți-ai dat seama?

M-am așezat la birou și am pornit calculatorul încercând să nu fiu prea expresivă în uimirea mea.

— A fost o supoziție, am spus pe cel mai sec ton pe care-l puteam mima.

— Trebuie să-ți spun asta.

Bine, deja devenea un scenariu SF, Gabriel nu-mi spunea niciodată nimic despre el. Eu doar ceream să afle anumite lucruri, iar el executa. Totuși, din curiozitate, m-am întors spre el.

— Am primit o invitație la teatru, mi-a spus entuziast și mi-a fluturat plicul în față.

O clipă am fost surprinsă, dar imediat după inima a început să-mi bată. Cunoșteam plicul ăla. Primisem și eu aceeași invitație. I l-am smuls din mână și am citit restul textului. Era o reprezentație care se dădea într-un fost teatru comunist lăsat în paragină. În invitație scria că a fost refăcut în așa fel încât să mai aibă loc o ultimă reprezentație. Toți invitații erau chemați să joace alături de actori. Se promitea o seară cu umor, șampanie, mâncare rafinată și o piesă de zile mari. O piesă fără nume, fără regizor, fără actori. Cel puțin nu erau înșirați

acolo. De fapt, primul lucru de remarcat era faptul că nimeni nu o semnase.

— Interesant, am spus.

— Nu, e fantastic, abia aștept să merg. E sâmbătă.

M-am bucurat când mi-a sunat mobilul, dar mi-a trecut repede entuziasmul când am văzut că e Laurențiu.

— Da.

— De când te culci cu polițistul ești foarte seacă.

Îl uram pe Laurențiu din multe puncte de vedere, dar cel mai rău îl detestam pentru faptul că bea, iar atunci când o făcea se transforma într-o persoană fără suflet. Bine, nu credeam că ar avea prea mult nici treaz, doar uneori mai vedeai câte o sclipire.

— Sper să fie ceva important.

— Nu te interesează partea în care am pe cineva, mi-a spus cu aroganță.

M-a pufnit râsul, dar a fost doar pentru mine.

— O, ba da, era bârfa pe care-mi doream s-o aud. Dacă-mi permiți o pun pe prima pagină.

— Pe tine te interesează doar cum să vinzi ziarul?

— Când nu fac sex, da.

S-a înecat, probabil cu fum de țigară.

— Nu de asta te-am sunat. Nu vreau să mă cert cu tine, mă scoate din sărite chestia asta.

— Atunci sari la subiect.

L-am auzit foșnind ceva.

— Am primit o invitație cam ciudată.

Doamne, nu, am spus în gândul meu.

— La teatrul vieții tale?

— Ești cumva paranormală?

Aș fi sperat să nu spună asta.

— Nu, dar am primit și eu una, și colegul Gabriel.

— Blid?

— Habar nu am.

Am rămas câteva clipe tăcuți.

— Invitația mea e pentru două persoane, a spus el.

Pe a mea nu o citisem, dar a lui Gabriel era pentru una singură. I-am spus.

— Vorbește cu Blid și vezi dacă a primit și el. Nu e semnată, mi se pare destul de bizar.

— Poate că cineva vrea să ne relaxeze. Dacă suntem tot timpul paranoici o să murim prea devreme.

— Eu zic că e ciudat, a insistat.

Era posibil să fie, dar tocmai ce șefa mi-a făcut semn să merg la ea în birou, așa că i-am spus lui Laurențiu că vorbim mai târziu și m-am dus la treabă.

e)

Laurențiu nu-l mai sunase de când îl salvase de închisoare și aflase că are o relație cu Simona. Blid, Laurențiu și Simona se mai intersectaseră în anumite cazuri. Simona, cu ceva ani în urmă, fusese iubita lui Laurențiu. Ambii o iubeau, așa că detectivul particular nu prea putea trece peste asta.

Victor a fost surprins să vadă că-l sună. Presupuse că o sunase mai întâi pe Simona și ea nu a avut timp de el sau l-a expediat în felu-i caracteristic. Dar, în același timp, își dădea seama că e o problemă serioasă dacă totuși îl sunase.

— Trebuie să știu dacă și tu ai primit o invitație la teatrul vieții tale.

Victor nu a înțeles din prima, apoi și-a amintit de plicul misterios care-i fusese lăsat în ușă. Citise pe verso ceva despre teatru și viață, dar nu-i dăduse prea multă importanță.

— Da, așa cred. Am primit aseară un plic pe care scria ceva de genul ăsta, dar nu l-am deschis, n-am timp de teatru.

— Bine, atunci poate te întrebi de ce și eu, și Simona și Gabriel am primit aceeași invitație.

Adevărul era simplu, Victor nu se întreba. Nu avusese timp să deschidă plicul, nici măcar nu-l interesa. Avea un caz de rezolvat. Dacă undeva în București erau răpite minore și obligate să se prostitueze, indiferent că avea sau nu legătură cu politicianul arestat, el trebuia să afle. Nu putea lăsa pe stradă niște nebuni care le distrugeau viețile unor copile.

— Hmm, a zis ușor în telefon. Nu, nu mă întreb.

— Sunteți toți tâmpiți?

Era și ăsta un fel de-a spune, dar Victor nu se simțea nici tâmpit, nici intrigat.

— Ascultă, am un caz complicat, n-am timp de teatru.

— Crede-mă că eu sunt cel mai puțin interesat de lucrul ăsta. Îmi place teatrul cum îmi place să citesc, adică deloc, dar este ceva la mijloc. Invitația e nesemnată.

Victor a ridicat nepăsător din umeri de parcă interlocutorul ar fi fost în fața lui. Nu înțelegea de ce ar

trebui să-i pese, dar Laurențiu a spus scurt:

— Cred că ne vom vedea sâmbătă la teatru, și i-a închis telefonul.

Blid nu i-a dat importanță. Căuta în baza de date dispariții recente. Erau două plângeri, una de acum două zile, iar cealaltă de o săptămână. Fete de șaisprezece, respectiv șaptesprezece ani. Ambele erau înalte, slabe cu figuri mature, dar frumoase în felul lor. Trebuia să înceapă de la familiile celor două. Cele mai recente dispariții aveau șanse mai mari de-a fi găsite. Cu toate astea se întreba ce au făcut cei de la departamentul Persoane Dispărute. Poate că mai întâi ar trebui să le facă lor o vizită. Chiar când se pregătea să plece, mobilul i-a sunat iar. De data asta era Simona.

— Bună, iubito, cred că am o pistă.

Ea a tăcut o clipă, apoi întrebarea a venit direct:

— Ai primit o invitație la teatru?

— Te rog, nu începe și tu.

— Te-a sunat alcoolicul?

Simona nu reușea să treacă peste aspectul acesta legat de viața lui Laurențiu.

— Da, a făcut-o și mi-a făcut capul calendar deja.

— Deci?

— Da, am primit.

— Bine, pentru că sâmbătă mergem acolo.

Lui Victor nu-i venea să creadă.

— De ce e așa important? Ați înnebunit toți cu teatrul ăsta?

— Habar nu am, a spus Simona cât putea ea de sincer. Dar cred că ar trebui să mergem.

Dacă Simona spunea așa, el nu ar fi putut refuza.

— Bine, dar până atunci mai sunt patru zile, nu mă pot gândi acum la asta, când am fete răpite de pe stradă și aruncate în cine știe ce văgăună.

— Credeam că de asta se ocupă alt departament.

— Da, așa credeam și eu.

A ajuns la cei de la Persoane Dispărute imediat după prânz. Părea să fie o harababură de speriat. Nimeni nu-și găsea locul. Oamenii se călcau în picioare ducând hârtii dintr-un loc în celălalt. Alții stăteau la rând încercând să raporteze dispariții. S-a legitimat în fața ofițerului ce păzea intrarea spre birouri și a cerut să vorbească cu șeful. Bărbatul l-a îndrumat politicos spre un birou alb.

Victor trebuia să recunoască că secția Persoane Dispărute arăta mai bine decât a lor, deși Criminalistica părea a fi mai importantă în lanțul trofic al polițiștilor. S-a dus direct spre biroul lui Dorin Popescu, șeful secției. Acesta l-a invitat să se așeze în timp ce el vorbea la telefonul fix care trona pe un birou gol. Lui Victor i se părea ciudat. De obicei, polițiștii, erau îngropați în acte din cap până-n picioare. Dorin ori nu avea chef de ele, ori le repartiza prin secție, altfel era cam greu de explicat lipsa lor.

Dorin era destul de tânăr pentru un șef de secție. Era de înălțime medie, slăbănog, cu o freză aiuritoare și purta ochelari cu rame foarte groase. Arăta mai mult ca un tocilar de facultate decât a polițist cu funcție. A terminat de vorbit la telefon și s-a întors spre el cu o mimică plictisită.

— Înțeleg că te interesează ultimele minore dispărute.

— Două, mai exact, spuse Victor timp în care i-a întins hârtiile. Vreau toate detaliile despre cele două.

Dorin a aruncat o privire peste hârtii.

— Ah, ele.

Victor ridică circumspect din sprânceană, un obicei care nu-i aparținea dar îi făcuse plăcere să-l împrumute.

— E ceva în neregulă?

— Nu, a spus repede Dorin, o să chem pe cineva să-ți dea toate informațiile de care ai nevoie, dar înainte să pleci trebuie să te întreb ceva.

Blid a așteptat politicos.

— Tocmai am vorbit cu Mihai și mă întrebam, ai primit cumva o invitație la teatru?

— Ăh, a primit și Mihai?

— Nu, tocmai asta este.

— Ce înseamnă asta?

— Habar nu am, dar s-au mai primit și la alte secții. Să înțeleg că una e a ta.

A aprobat dând din cap și a ieșit pe ușă. Dacă mai auzea o singură dată de povestea asta ucidea pe cineva.

f)
LAURENȚIU

Stau cu berea într-o mână și cu invitația în cealaltă. De trei zile o privesc și îmi pun întrebări. Blid a primit invitație pentru o persoană, Simona și Gabriel la fel, numai eu pentru două. Oare trebuie să invit pe cineva special, mă pot duce și singur sau e altceva? Dacă condițiile ar fi fost altele, Simona ar fi fost prima pe listă, dar pe ea nu o mai puteam invita încă o dată. În plus ea mă urăște pentru că beau. Și Dumnezeu îmi e martor că am încercat să mă las, doar că nu pot.

Mai beau o bere și privesc în continuare invitația. Am un presentiment rău în legătură cu asta. Nu știu de ce, în viața asta am fost la o singură piesă de teatru, una destul de vie și plăcută „Faust”. O reprezentație destul de neobișnuită, se ține o dată pe lună la Sibiu, dar și minunată. Atunci scena s-a deschis și am fost invitați cu toții în iad. O experiență unică. Poate că și acesta era tot ceva asemănător, dar ceva îmi dădea un sentiment de expunere. Poate că eram invitați acolo pentru a fi expuși în fața publicului. Dacă noi suntem piesa de fapt?

M-am uitat la bere și am dat-o la o parte. Astfel de gânduri nu-i vin unui om sănătos la cap, asta e sigur. Este o blestemată de piesă de teatru. Mai văzusem câteva la televizor, cam cât de diferite ar putea fi? Am luat un pix și o foaie și am scris:

Simona Virgil – ziarist

Gabriel Enăchescu – ziarist (cred)

Victor Blid – criminalist

Dorin Popescu – persoane dispărute

Laurențiu Sârbu – ratat

Aflasem de la Simona această listă scurtă. Lucru care mi se părea și mai ciudat, pentru că, la un moment dat în viață, fiecare l-a întâlnit pe fiecare.

Aveam presimțirea stranie că mai sunt și alți polițiști pe listă, poate și ziariști de la alte publicații. Dar, dacă stăteam bine să mă gândesc, era ocazia perfectă de-a bea în companie după piesă și de-a cunoaște niște oameni.

Ușa mea a început să urle apăsat. Montasem noua sonerie de câteva zile, dar deja mă scotea din minți. M-

am clătinat până la ușă, dar nu-mi păsa. Știam că o s-o văd acolo, doar că nu era ea.

— Blid.

— Așteptai pe cineva?

— Nu pe tine.

Blid și-a făcut loc pe lângă mine fără să-l invit.

— Îmi place apartamentul ăsta.

— Da, am fost nevoit să mă mut aici, dacă-ți amintești, casa mea a fost mânjită cu sânge de om.

— Nu credeam că ești atât de sensibil.

L-am invitat în sufragerie, abia atunci observând cele două dosare galbene.

— Ce-i cu dosarele?

Victor s-a așezat confortabil pe fotoliul meu. A aruncat o privire spre sticla de bere, dar a ignorat-o. Într-un fel îmi plăcea asta la el. Nu-i păsa dacă beau, fumez sau fac sex în public. El întotdeauna avea lucruri mai importante de rezolvat și eu nu eram pe lista lui de a fi salvat de propria-mi persoană.

— Am o treabă pentru tine.

M-am ridicat pe birou întotdeauna îmi plăcea să-i dau senzația că sunt mai sus decât el. Îmi plăcea, da, dar știam că Victor nu ar recunoaște genul ăsta de psihologie nici dacă i-ar fi dat Freud cu ea în cap. Era totuși o încercare anemică de a-mi recâștiga locul. Locul pe care l-am pierdut cu ceva ani în urmă, atunci când m-a apucat nebunia și am decis că e mai sigur să beau și să joc poker.

— E plătită?

Victor mi-a aruncat o privirea seacă.

— Da.

— Simona nu se implică, din nou?

— Da.

Era interesant pentru mine. Era totuși consultantul poliției, dar făcea doar ce voia.

— Despre ce e vorba?

Mi-a aruncat dosarele în poală și s-a ridicat.

— E vorba despre două minore dispărute. Încearcă să afli tot ce poți. Eu nu mă pot implica la nivel prea mare. Tu, pe de altă parte, poți.

— Și restul poveștii?

Victor s-a uitat agitat prin încăpere.

— Nu știu dacă există cu adevărat un restul sau un început sau un sfârșit. S-ar putea să mă agăț de anumite

informații false. S-ar putea să fie informații ascunse bine, pe care, dacă le afli, poți muri.

— Aștept asta de o viață, am spus. Moartea mi se pare a fi cel mai înțelept lucru zilele astea.

Soneria aceea enervantă m-a făcut să sar de pe birou direct la ușă. De data asta Viviana, într-o fustă scurtă de o palmă și cu o bluză aproape transparentă, mă privea puțin cam de sus. Asta pentru că era puțin mai înaltă decât mine.

— Ai musafiri, a constatat ea.

— Nu chiar, a dat buzna.

M-a sărutat lung și pasional.

— Am luat niște scoici, mă duc să le gătesc până termini.

Victor a venit spre noi.

— Am terminat. Știi ce ai de făcut, m-a privit intens. Ai grijă, s-ar putea să nu iasă bine.

— Ok, ne vedem la teatru?

Parcă îl lovisem cu ceva în moalele capului.

— Mda, se pare că nu am de ales.

Simona, am zis în gândul meu și am zâmbit.

g)
SIMONA

Sâmbătă dimineața. Una ca oricare alta dacă n-ar fi pisica. Raisa a venit la șapte și cinci minute. Buni ținea pisica în brațe, iar cea mică jubila. Perfect. M-am ales cu o pisică. Raisa a avut grijă de ea întreaga dimineață până când a căzut lată, dar pisica nu se lasă. Nu e familiarizată cu locul sau, poate că așa sunt ele. Nebune, nu-și găsesc locul, urlătoare. Nu aveam de unde să știu, nu mai avusesem o altă pisică. Dacă o închideam în baie urla și mai tare. Trebuia să mă odihnesc și să-mi găsesc ceva drăguț pentru deseară, dar pur și simplu pisica nu mă lasă să fac nimic.

Mi-am mai pus o cafea și mi-am aprins o țigară privind la animalul care acum avea chef să se „certe" într-un mod cât se poate de unic cu mănușa mea de bucătărie. Uneori aveam impresia că se comportă ca un câine. Trăgea de mănușă și mieuna la ea, aproape că mârâia. Am privit o vreme spectacolul întrebându-mă dacă sunt pregătită pentru o astfel de ființă în viața mea. Sigur, nu fusesem pregătită nici când am adus-o pe Raisa pe lume, dar asta era altceva. Între a avea un copil și un pisoi mi se părea mai complicată a doua variantă. Dar ce nu faci atunci când copilul tău te privește cu ochi umezi și mutrișoară tristă?

Mâncare, apă, litieră. Mama le-a adus cu ea făcându-i, practic, un favor Raisei sau mie. Nu știu. Mama a avut întotdeauna un mod ciudat de-a spune ceea ce vrea. Sau, mai degrabă, are un mod complicat de-a spune că vrea să facă ceva frumos pentru cineva.

Nu conta prea mult, acum voiam sau nu, mai aveam și un animal. Dar poate că Raisa avea dreptate. Uneori mă simțeam singură, deprimată, departe de lume. Am citit într-un studiu că un animal de companie te ajută să treci peste depresii. Sunt exact cum sunt copiii. Te privesc sau fac boacăne care te fac să-i iubești. Te fac să te miști, să realizezi că nu ești singurul pentru care trebuie să lupți, mai sunt și alte suflete care au nevoie de tine. Oricum aveam tot timpul din lume să testez teoria.

După amiaza mi-am petrecut-o cu Raisa în parc și cu ciobănescul vecinului meu. Raisa era în continuare convinsă că-și dorește un câine, pentru că ar fi părut destul de ciudat să iasă cu pisica la plimbare în parc. Era singurul punct în care-i dădeam dreptate, dar tot n-aș fi avut timp de un câine dacă-mi mai doream și viață personală. Cu toate astea, m-a făcut să-i promit că o duc să vadă câinii dresați ai poliției. Poate că avea să iasă și un articol interesant de aici. Câinii sunt buni. Pisicile sunt bune. Copiii sunt buni, dar eu tot singură mă simțeam.

După ce am lăsat-o pe Raisa la mama am început să caut prin dulap după ceva ce ar fi putut să mă îmbrace pentru teatru. Pisica era mai curioasă decât mine și se băga peste tot. Trebuie să recunosc că în ultimul timp, în afară de blugi, rar mai îmbrăcasem și altceva, așa că am uitat de rochiile elegante care sălășluiau în dulap.

Da, trebuie să recunosc, acolo erau niște rochii pe care abia dacă mi le aminteam și cu cât le priveam mai mult, cu atât îmi doream să nu le port.

— Costum? am întrebat noul locatar.

Pisoiul, care nu avea mai mult de patru sau cinci luni, m-a privit lung și întrebător.

— Da, așa e, dar vreau să fiu lejeră. Un costum cu pantalon nu mă face mai feminină, dar, cel puțin, mă lasă să mă mișc în voie.

Pisica fără nume m-a părăsit parcă plictisită. Da, eram o ființă plictisitoare sau doar plictisită, așa că puteam transmite aceeași stare fără vreun efort special.

Victor a ajuns la șapte fix. Mereu era ca un ceas elvețian. Dar de data asta eram pregătită.

— Costum, ha?

L-am sărutat apăsat.

— Acum arătăm la fel, am râs.

— Pisică?

Am ridicat din umeri de parcă ar fi fost ceva absolut normal.

— Raisa o vrea.

A zâmbit, s-a apropiat de mâță și a ridicat-o.

— Îmi plac la nebunie felinele.

Surprindere? Cu siguranță.

— Serios?

— Pot să-ți vând câteva secrete dacă te înspăimântă. O pisică nu e greu de crescut. Zi merçi că nu a vrut un câine.

— Păi asta a vrut.

A lăsat pisoiul să-și vadă de treabă.

— Te-aș putea ajuta și cu un câine.

— Ai vrea, te rog, să nu te oferi vreodată în fața Raisei?

M-a luat în brațe și m-a trecut pragul.

— Depinde, draga mea, de ceea ce o să-mi oferi după piesa de teatru.

— Ești un nimic enervant. Mă amenințі!

A râs cu poftă.

— Să mergem, mai bine, Bucureștiul e destul de aglomerat la ora asta și n-am vrea să întârziem.

Știam că și-ar dori să nu ajungem la timp. Dintr-un motiv oarecare, Victor nu acceptase această invitație. A făcut-o doar pentru că am vrut eu, pentru că mă omora o curiozitate pe care nu o puteam stăvili.

— Da, craiule, să mergem. Cine știe ce ne-ar putea oferi seara asta?

— Poate niște caviar?

— Bleah, am făcut.

M-a împins ușor pe scări și am luat-o la fugă spre mașină ca doi copii fără minte.

h)

Clădirea nu fusese una distrusă așa cum se gândiseră invitații. Acum, cel puțin, arăta spectaculos. Jocurile de lumini care veneau de jos în sus ofereau un spectacol aparte. Clădirea era înconjurată de o grădină care abia fusese amenajată. Simona își putea da seama de lucrul ăsta. Ghivecele erau îngropate în pământ, dar, cu toate astea, recunoștea lucrurile făcute la repezeală. Spera doar că spectacolul era aparte și nu făcut repede-repede, pentru a-și câștiga câteva critici pozitive din partea unora sau altora.

Victor, în schimb, nu se simțea prea bine. Spectacolul i se părea grotesc și nefiresc.

— Parcă aș fi într-un film prost.

Simona l-a sărutat ușor pe frunte.

— E drăguț, măcar și-au dat interesul.

— Sper doar să nu fie o pierdere de timp.

S-au îndreptat spre intrare unde patru fete îmbrăcate în alb îi așteptau cu șampanie și caviar.

— Caviar, a zâmbit Simona.

— Sunt clarvăzător.

Una dintre fete i-a condus înăuntru unde era o masă mare, așezată sub un candelabru. Simona și-a ridicat mai întâi privirea pentru a fi sigură că obiectul nu o să le cadă în cap. Amenințător. Victor, în schimb, a dat ochii cu primii invitați și a numărat scaunele. I-a șoptit Simonei care încă era îngrozită de candelabru:

— Cincisprezece?

Simona a dat imediat ochii cu mai vechea sa cunoștință Dorin Popescu și cu colegul ei Gabriel. A numărat și ea scaunele.

— Ce dracu' crezi că înseamnă asta?

S-au îndreptat spre primii doi veniți. S-au salutat din priviri și s-au așezat cu fața spre ușă. Următorii care au ajuns erau doi ziariști de la ziare diferite, care erau împreună de ani de zile nederanjându-i faptul că lucrau pentru concurență.

— Mia Petre, i-a șoptit Simona lui Victor, ziaristă, și Marcel Dorea, idem.

Ambii erau mai în vârstă, iar Simona i-a spus repede lui Victor că ambii se ocupau de anchete. Nu neapărat

genul de anchete de care se ocupa ea, dar și din acelea. Ambii fuseseră implicați într-o anchetă sinistră cu vreo doi ani în urmă. Dar Simona nu știa exact despre ce era vorba, în aceeași perioadă ea lucrase cu Laurențiu la o triplă crimă.

— Ziariști, murmură Dorin.

Simona a prins substratul șefului secției Persoane Dispărute.

Gabi i-a șoptit lui Victor:

— Cred că asta e un fel de cum ne vom mânca între noi.

Următorul care a intrat pe ușă era Laurențiu însoțit de blonda înaltă pe care Victor o cunoscuse la el acasă. Cu toții au privit-o circumspect. Victor a spus pentru Simona și Gabi:

— Prostituată.

— Ah, au făcut cei doi deodată.

Laurențiu și Viviana s-au așezat pe aceeași parte cu ceilalți, ocupând ultimele două locuri de acolo. Detectivul i-a salutat pe ceilalți cu o mimică importantă și enervantă. Simona s-a strâmbat din inerție.

— Doar cincisprezece, a spus Laurențiu spărgând liniștea. Ori facem parte din elită, ori scopul e de-a ne ucide între noi.

— Votez pentru a doua variantă, a spus Simona. Dacă ar fi prima, tu nu ai fi aici.

— Nu doar el, a spus Mia aruncând venin spre Simona.

— Adevărat, a continuat Simona calmă, nici maimuțele nu fac parte din elită.

Dar cearta lor a fost întreruptă de George Varlan, un cunoscut om de afaceri. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, arăta destul de bine. Șaten, tuns unu, cu o privire intensă. Atât ziariștii cât și polițiștii îl cunoșteau ca pe un cal breaz. Nu era doar cunoscut în mediul afacerilor, dar se vehiculase de multe ori că ar face parte și din lumea interlopă. Cei opt l-au privit cu interes, dar nimeni nu s-a grăbit să-l salute. Bărbatul i-a privit și el, dar parcă și-a pierdut din tupeu când a dat cu ochii de Simona și de Laurențiu. Avusese câteva ciocniri violente cu cei doi. S-a așezat cu fața la ei, dar la jumătate, de parcă ar fi vrut să arate că el echilibrează situația.

— Că tot vorbeam de maimuțe, zâmbi Laurențiu.

Dar George nu avea de gând să se lase provocat. Cu gesturi politicoase, s-a întors pe jumătate cu fața spre intrare. Imediat a apărut o roșcată înaltă, nu mai în vârstă de treizeci, cu ochi albaștri ireal de pătrunzători și sâni de invidiat. Simona nu o cunoștea, dar Victor i-a zâmbit.

— Cine e?

— Maria Gheorghe, de la antidrog.

Simona simțea nevoia să-i tragă una peste ochi lui Victor, dar așa ceva nu se făcea. Femeia l-a privit pe omul de afaceri și vădit dezgustată s-a așezat la margine.

— Doar cincisprezece? l-a întrebat pe Victor.

— Așa se pare.

— Ori e un spectacol special, ori…

— Nu, a spus Victor, abține-te, altfel vei vedea sânge.

Simona i-a zâmbit fățarnic, declarându-i un război mut. Dar era un alt război care avea să aștepte pentru că următorii doi erau ambii din armată, două personaje destul de ciudate. Andrei Vâlcu și Corina Șerban. Erau tineri și arătau destul de bine. Ea lucra la biroul de presă al armatei, iar el era unul dintre ofițerii activi. Se presupunea că lucrează la contra-informații, dar nimeni nu reușise să afle dacă e adevărat sau era doar o presupunere. Un lucru era clar, dacă aveai nevoie de o informație, orice informație, el era omul potrivit. Au salutat politicos și s-au așezat lângă Maria.

Nu a durat mai mult de un minut până să apară și numărul treisprezece. Cu toții au fost trăsniți de prezența bărbatului. Era înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum foarte scump și cu o figură blajină, dar cu un suflet hain.

— Dragoș Dudău, a șoptit Simona cu o oarecare satisfacție.

Personajul era consilierul principal al primarului general. Probabil unul dintre cele mai dorite personaje pentru ambele tabere. S-a avântat spre ei și fără să-i salute s-a așezat lângă omul de afaceri.

Nimeni nu a spus nimic, pentru că imediat au apărut ultimii doi ocupanți ai scaunelor libere. Anton Avramescu, un bărbat trecut puțin de patruzeci și cinci, lucra de o viață la Crimă Organizată și Monica Pătru, agent activ SRI, de asemenea puțin trecută de patruzeci, dar o femeie care arăta mai mult decât bine. Cei doi au salutat și s-au așezat. Imediat ce toate scaunele au fost ocupate lumina a fost redusă și cele patru fete au adus

șampanie la masă și mai multe feluri de mâncare. Difuzoarele au început să redea o melodie suavă. Simona i-a făcut semn lui Victor să nu se atingă de nimic. Totul i se părea complet anapoda și foarte suspect. Laurențiu se înfipsese deja în șampanie, dar și Mia, care de asemenea iubea băutura.

Ceilalți erau rezervați, unii mâncau sau ciuguleau. Ceilalți, modești sau speriați, doar se prefăceau a gusta din șampanie. Fiecare vorbea încet, șoptit, în așa fel încât să nu îl audă cineva din apropiere. Simona doar îi studia în timp ce Gabriel și Victor aveau o discuție despre minore dispărute. Simona era terorizată de subiectul ăsta, așa că încerca să-i ignore.

După vreo douăzeci de minute, un glas suav s-a auzit în difuzoare și toate privirile s-au îndreptat, din automatism, în sus.

— Dragi invitați, mă bucur că ați venit la „Teatrul vieții".

Fiecare a murmurat câte ceva, dar glasul se auzi în continuare.

— În spatele primei uși veți descoperi un labirint special amenajat pentru spectacolul de azi. Nimeni nu mai poate pleca. Porțile au fost ferecate, cine va încerca să plece va fi ucis pe loc.

— Asta e o tâmpenie, a spus clar și răspicat Viviana. Refuz să particip la o asemenea comedie.

— E o dramă, dragă, a râs Mia.

Dar însoțitoarea lui Sârbu nu s-a sinchisit s-a ridicat și a pornit spre ușă. Nimeni în afară de Simona nu a fost atent la ea. Fiecare a început să se certe cu fiecare, dar Simona a rămas acolo, tăcută, stană de piatră, privind spre Viviana care tocmai punea mâna pe clanța ușii, de care a tras cu putere. Ușa s-a deschis și instantaneu săgeata i-a intrat în cap. Simona a țipat și toate privirile s-au întors spre Viviana. Laurențiu a vrut să se năpustească spre ea, dar Victor l-a oprit. Glasul din difuzor a spus:

— Singura ieșire e la capătul labirintului. Intrați în joc sau muriți. Aveți zece minute să deschideți ușa din spatele vostru și să începeți jocul, altfel veți muri otrăviți.

De data asta nimeni n-a mai scos nici un cuvânt. Simona îi privea pe fiecare în parte. Era unul dintre ei. Anticipase asta. Viviana a fost aleasă, altfel de ce ar fi fost Laurențiu singurul cu o invitație pentru doi?

— Victor, Gabriel, să mergem, a spus Simona.

— Unde? s-a interesat colegul ei, care aproape că amorțise pe scaun.

— Începem jocul.

Victor a privit-o speriat. Ar fi vrut să o oprească, dar, pentru o clipă, și-a dat seama că nu ar fi reușit să fugă pur și simplu.

Monica Pătru s-a ridicat și i-a privit pe fiecare în parte.

— Bine, a spus ea, rupându-și rochia lungă cu mâinile goale și scurtând-o aproape până la fund, să facem asta. Dar după ce voi ieși de aici fiecare dintre voi va fi interogat.

Cei patru s-au îndreptat spre ușa indicată. Simona simțea că leșină.

i)
LAURENȚIU

Stăteam acolo, ca stana de piatră. Aș fi vrut să pot reacționa. Atunci când am primit invitația mi s-a părut o chestie distractivă. Eu, un ratat, cu o prostituată, la teatru. Iar ea, poc, a murit. Fără să cred cu adevărat că se va întâmpla. Nu am văzut. Doar am auzit țipătul ascuțit al Simonei. Apoi eu am decis ceva, dar eu nu mă puteam mișca. Ceilalți, toți ceilalți, s-au ridicat. Cred că mă așteptau. Acum intervine partea de neîncredere. Trebuie să intrăm toți pentru ca fiecare dintre noi să fie sigur. Dar sigur de ce? Ce se întâmplă? Criminalul e undeva într-un difuzor. Dacă aleg să mor acum, aici, otrăvit, de ce ar fi treaba lor.

Dar mă simt tras de mânecă. Privirea mea nu se poate desprinde de trupul ei căzut într-o formă anormală. A fost prima victimă. Știa că va fi prima victimă. El a știut. Dar cine? De ce?

Mi-am dat seama că Mia Petre trage de mine. Ușa s-a închis în spatele meu cu o bubuitură asurzitoare. Luminile s-au aprins și în față mi-au apărut ziduri groase, culoare peste culoare. Îmi dădeam seama că sunt într-o cușcă unde fiecare e pe cont propriu. Am oprit-o pe Mia.

— Trebuie să rămânem împreună, altfel vom muri.

M-a privit intens. Avea ochii de un albastru enervant care-ți pătrundea și-ți răcea sufletul. M-am cutremurat pentru o clipă.

— Te rog, am șoptit.

Și-a luat mâna dintr-a mea și a pornit spre primul coridor. Până la capăt, mi-am zis. Trebuie să ajung până la capăt. Mi-am luat inima în dinți și am pornit după Mia. Era singura persoană pe care am văzut-o. Nu știam pe unde să merg, nu știam ce să fac, iar inima îmi era făcută bucăți. Ar fi trebuit să mă îmbăt bine. Atunci nu aș mai fi simțit lama morții străpungându-mi sufletul. Aș fi putut să mor fără nici o problemă dacă aș fi fost beat.

Culoarele sunt lungi și toate la fel. M-am pierdut în primele cinci minute. Trebuie să mă concentrez și să găsesc calea de-a ieși. În mod normal trebuie să ții

drumul drept, doar că într-un labirint e complicat să mergi drept.

Să mă concentrez. Pot muri oricând. Fiecare perete, fiecare podea poate să aibă capcane. Pot muri oricând decide el, oricare ar fi el. Dar de ce? Îmi dau seama abia acum că fiecare dintre noi am fost aleși pe sprânceană. Trebuie să existe o legătură între noi toți. Viviana a fost singura scoasă din context. Cineva a studiat bine personajele. Știa că asta va fi reacția ei. Ea trebuia să fie lecția noastră de viață. Ea și numai ea. Am fost atrași într-o capcană. Cumva, cel ce ne-a făcut invitația, a știut că vom veni toți. Totul e bine gândit. Chiar și detaliile care par negândite sunt puse la punct cu minuțiozitate.

M-am lovit destul de tare de Dragoș Dudău. Era speriat, gâfâia.

— Hei, am zis. Ești bine?

— Era cu mine, a tras aer în piept și a continuat în viteză. Douăcuțitedenicăieri…

L-am scuturat încet.

— Stai, stai, spune rar.

A început să plângă ca un copil.

— Au apărut două cuțite de niciunde și i s-au înfipt direct în cap.

Inima mi-a luat-o la trap.

— Cine? Unde?

S-a oprit și s-a uitat în jur complet dezorientat.

— Nu mai știu unde. Varlan.

S-a lăsat pe vine și a început să tremure violent. L-am ridicat și am luat-o la dreapta, de unde venise el. Varlan era mort. Citisem undeva că îi e frică de cuțite, ceea ce i-a adus moartea. O idee ridicolă mi-a trecut prin cap. Se folosește de temerile noastre, de slăbiciunile noastre, pentru a ne ucide.

— De ce îți e cel mai teamă? l-am întrebat în timp ce-l târâm după mine.

Nu a răspuns imediat, probabil că avea nevoie de gândire.

— De clovni.

Mi s-a părut amuzant pentru o secundă, dar nu era nimic de râs. Un clovn poate ucide la fel ca oricine altcineva.

— Ție?

Mă gândeam la asta dinainte să mă întrebe el, dar, aveam o problemă, nu îmi era fiică de nimic cu adevărat,

dar aveam slăbiciuni. Multe slăbiciuni de care ar fi putut profita oricine.

— Nu prea am temeri.

— Și asta e bine?

— Nu cred, am spus sincer.

Am continuat să mergem ca năucii, dar n-am dat peste cadavru și nici peste vreun alt personaj. M-am oprit o clipă să-mi trag sufletul. Ar fi trebuit să fim toți și să încercăm să ne dăm seama despre ce e vorba. Am ascultat și am auzit pași. Am așteptat, apoi am mers spre stânga ajungând pe un alt culoar care era identic cu toate celelalte.

Era să ne poticnim, dar ne-am evitat în ultima secundă. Andrei Vâlcu ne-a privit ca pe niște monștri.

— Varlan e mort, i-am spus.

A dat din cap.

— Da, i-am găsit leșul.

Era bine, cred. Cel puțin eram sigur că informația era corectă.

— Te întorci, i-am spus.

— Da, așa mi s-a părut și mie, a răspuns Vâlcu.

Nu l-am întrebat dacă vrea să meargă cu noi, dar, într-un fel, corpul lui îmi dădea de înțeles că și-ar dori niște companie. Am încercat să mă orientez. E complicat să nu mergi în cerc, dar aveam presimțirea că sunt pe drumul cel bun.

— De ce îți e teamă? l-am interogat pe militar.

L-am auzit pe Dudău oftând.

— De pisici.

Atât eu cât și Dudău am zâmbit.

— Dar ce e cu întrebarea asta?

— Lui Varlan îi era frică de cuțite.

Vâlcu a stat o clipă să rumege informația apoi s-a luminat.

— Crezi că ne testează temerile?

— Nu, cred că e mai mult de atât. Există o legătură între noi toți, dar nu știu care e.

Dudău a spus pe un ton egal.

— Poate fi, la un moment dat fiecare s-a întâlnit cu fiecare.

— Da, dar trebuie să ne dăm seama care a fost conjunctura…

Bubuitura m-a asurzit. Vocea mi-a încremenit. A rămas în loc preț de secunde întregi, timp în care urechile

se comportau ca niște clopote ce mi se izbeau de peretele interior.

— Ce-a fost asta?

Nu știu cine a întrebat, dar atunci mi-am dat seama că eram lipit de zid de parcă zgomotul m-ar fi afectat ca o lovitură fizică. Mi-am controlat corpul. Eram în viață. L-am văzut pe Vâlcu alergând spre stânga. L-am tras pe Dudău după mine și l-am urmat pe militar.

Cred că am trecut de trei coridoare până am ajuns la trupul aproape sfâșiat al lui Enăchescu. Mișca, dar eu am rămas pe loc, paralizat. Vâlcu s-a repezit spre bărbat.

— Ce s-a întâmplat?

Era plin de sânge, pielea îi fusese aproape decojită. Dar și-a întins mâna și a arătat spre ceva indescriptibil. Am tras aer în piept și am mers să văd despre ce e vorba. Era plastic ars.

— O sticlă?

Ziaristul a confirmat.

Am încercat să miros, dar focul îndepărtase orice urmă.

— Reacție cu oxigenul, cel mai probabil, a gâjâit Gabriel Enăchescu.

Dudău și Vâlcu l-au ajutat să se ridice.

— Ești bine? l-a întrebat Dudău.

— N-am băut, a spus el cu glas scăzut.

— Ce trebuia să fie? m-am interesat.

— Apă.

Mi-am amintit că Simona mi-a spus odinioară că el avea tot timpul apă lângă el, că avea senzația că într-o zi va muri de sete. N-am spus nimic despre asta.

— Unde sunt Simona și Victor?

— I-am pierdut.

Am continuat să mergem încet, încercând să-l mutăm pe Gabriel de la unul la celălalt. Nu se putea ține pe picioare iar starea lui era destul de gravă, nu credeam că va rezista mult. Dar nici nu-l puteam lăsa acolo.

j)
SIMONA

N-am scos nici un sunet preț de mai multe minute. Cred că abia mai târziu mi-am dat seama că l-am pierdut pe Gabriel. Atunci m-am oprit și am privit șocată de parcă ar fi fost înghițit de pământ. Îmi era frică. Frică cu adevărat. Inima îmi bubuia cu putere. O auzeam în urechi, era pe cale să-mi spargă timpanele. Victor s-a uitat și el la mine. Era încruntat. L-a căutat pe Gabi din priviri, dar îi era teamă să se distanțeze de mine. Am spus aproape pe nerăsuflate:

— E unul dintre noi.

M-a privit ca pe o nebună. Și-a dres glasul încercând să-și stăpânească emoția.

— De când ai teoria asta?

— De la masă.

— De la masă? Și atunci chiar ai crezut că o să murim cu toții otrăviți?

De ce i se părea absurd?

— Da.

O spusesem răspicat. Nu, de fapt, eram de-a dreptul nervoasă. Dar nu numai nervoasă. Realizam că jocul ăsta e de-adevăratelea. Doar că… da, doar că pentru a ne ucide trebuia, mai întâi, să ne despartă. Dar de ce să ne ucidă? Puteam înțelege destul de clar legătura dintre mine, Victor, Gabi și Laurențiu. Poate și legătura dintre mine și alți câțiva, dar nu reușeam să văd restul.

— Ne întoarcem, am spus.

Victor mi-a pus mâna în piept. M-a lipit de zid și a holbat ochii la mine.

— Ai înnebunit?

— Nu, gândește-te, dacă el e aici, acolo nu e nimeni.

— Ai o logică stranie când ești în situații critice.

I-am dat mâna la o parte. Ba mai mult l-am împins cu o furie oarbă. Nu aveam de gând să mor acolo și nici să duc jocul până la capăt.

— Dacă noi plecăm, a zis Victor, ce facem cu ceilalți?

Serios se gândea la ei? Serios putea să fie atât de altruist?

— Fie, am zis. Îi adunăm pe toți.

Chipul lui Victor s-a destins.

— Da, asta e o soluție.

— Cred că pereții se mișcă.

A rămas din nou stană de piatră.

— Simo…

— Nu, pereții ăștia se mișcă cumva. Gândește-te, cam ce șanse ar avea cineva să se piardă de altcineva pe culoarele astea strâmte? Mergi în stânga sau în dreapta. Îți spun eu, pereții se mișcă.

— Devii paranoică.

Nu, eram stupefiată. Băiatul ăsta nu vedea evidența nici dacă intra cu capul în ea. Am oftat zgomotos și l-am prins de mână.

— Nu-mi da drumul.

Nu știam ce gândește și nu voiam să-l privesc. Uneori aveam impresia că simte milă față de nebuna care-l trage după ea. Am auzit zgomote. Nu îmi dădeam seama dacă sunt pași sau altceva. M-am oprit, la fel și Victor. Nici unul dintre noi nu a spus nimic. În dreapta. L-am tras după mine.

Aproape că am țipat când am văzut-o. Mia Petre stătea rezemată de perete și fuma. Ne-am privit câteva clipe apoi am spus:

— Te distrezi?

— Nu, l-am pierdut pe Marcel.

— Cum? a întreba Victor.

— A dispărut pur și simplu, a spus ea bătând nervoasă din picior.

Apoi, țipătul ne-a făcut pe tustrei să ne ținem respirația. Victor m-a tras după el și eu, la rândul meu, am apucat-o pe Mia de mână. Am mers dreapta, dreapta și i-am văzut.

Corina Șerban zăcea pe jos. Avea ambele mâini smulse și chipul aproape desfigurat. Mi-am întors privirea automat. Lângă ea, în stare de șoc, stătea Monica Pătru.

— S-a mișcat, a urlat Monica. S-a mișcat.

L-am privit pe Victor îngrozită. Mia m-a strâns cu putere de mână.

— Ce s-a mișcat? am îndrăznit să întreb.

— Peretele, a spus ea. A dispărut pentru o clip și a apărut așa.

Am strâns ochii.

— Ne întoarcem, am spus răspicat.

Toți au tăcut de parcă ar fi fost o blasfemie.

Am bătut nervoasă din picior.

— Ne întoarcem.

— Ne va otrăvi, a urlat Mia, smulgându-se din strâmtoarea mea și dispărând în partea stângă.

N-am reacționat.

— Poate fi oricare dintre noi, am mârâit. Eu mă întorc.

Victor m-a strâns tare. S-a uitat la Monica și ea a consimțit din priviri.

— Poate că ea are dreptate, a șoptit SRI-sta.

— Bine, s-a dat Victor bătut.

Am încercat să mă concentrez pentru o clipă. Nu știam exact cum mersesem. Dacă pereții s-au mișcat, așa cum intuisem deja și mi se și confirmase, puteam fi oriunde și puteam să nu mai ieșim niciodată. Poate că fusese o prostie să intrăm în labirint. Poate că totul a fost un impuls. O tâmpenie. Totul e o tâmpenie.

— Nu știu, am șoptit apoi. Nu știu.

Cred că Victor m-a înțeles, pentru că m-a mângâiat ușor pe mână încercând să-mi spună că nu poate fi ea. Dar mintea mea nu se putea opri. Dacă era Monica? Dacă ea a ucis-o și apoi a țipat, iar noi eram următorii. Poate că anumite lucruri ar trebui să le țin doar pentru mine. Aveam ciudă pe mine pentru că spuneam anumite lucruri. Puteam vorbi oricând cu cel care ne voia morți pe toți.

— Haideți! ne-a îndemnat Victor.

Dar eu nu mă mai puteam mișca. Nu puteam să am încredere în nimeni. Bine, nu chiar în nimeni, dar în ea nu. Nici în Mia, dacă, de fapt, a vrut doar să scape de noi pentru a ne putea ucide mai apoi? M-am lăsat pe vine și am început să plâng. Cedam în fața noilor gânduri.

k)
LAURENȚIU

O clipă de nesiguranță în acest joc bolnav înseamnă pierderea vieții. Doar o clipă mi-am întors privirea de la Dudău și a dispărut de parcă pereții l-ar fi înghițit. Andrei Vâlcu a intrat în panică. L-am lăsat o clipă pe Gabriel și ne-am uitat după colțuri, dar nici urmă de șeful de cabinet al primarului. Ne-am așezat lângă Gabriel care mormăia „apă”. Nu aveam apă și mi-am dat seama că și eu aș fi avut nevoie de o gură. Dar apa în locul ăsta era periculoasă. Trebuia să mă abțin cam de la orice lichid aș fi întâlnit în cale. Sigur că psihopatului i-ar fi putut veni ideea să mă ademenească cu o bere și n-ar fi greșit deloc. Aș fi vrut o bere. Deja transpiram ca un porc și-mi simțeam gâtul extrem de uscat, ca și palmele. Stresul își spunea cuvântul.

Dar de ce? De ce se întâmplă toate astea? Trebuie să fie un motiv.

L-am ridicat pe Gabriel și am pornit din nou pe coridoare. Mi se părea un drum nesfârșit. Nu credeam că vom ajunge vreodată la capăt. Dar, dintr-o dată, mi-a venit o idee.

— Și dacă ne întoarcem?

Mi-am întors aproape tot trupul spre Vâlcu pe care cuvintele mele îl paralizaseră, dar, în același timp, îi făceau ochii să-i sclipească.

— S-ar putea să ai dreptate.

Da, credeam că s-ar putea să am dreptate. Ori criminalul era acolo jucându-se cu nervii noștri, ori era în labirint fără să aștepte… și mi-am dat seama. Da, criminalul putea fi oricare dintre cei care au stat la masă. Oricare dintre cei care a intrat în labirint. Poate că n-ar mai trebui să vorbesc cu Vâlcu. Și el, la fel ca oricare altul sau alta, putea să fie criminalul. Dar de ce? Și întrebarea aceasta plutea în aer. Mă măcina întrebarea asta. Mă rodea pe dinăuntru. Dar și altceva mă rodea, aș fi vrut să beau o bere. Bine, poate două.

Vâlcu a preluat controlul micului nostru grup. I se părea că știe cum să ne întoarcem, dar eu nu mai eram la fel de convins. Poate că trecuse mai bine de o oră de când

ne tot învârteam. Știam că dintr-un labirint ieși doar dacă cineva știe drumul.

Încă un pas și am dat nas în nas cu Mia Petre. Părea speriată. Când l-a zărit pe Gabriel aproape că a tras un strigăt de spaimă, dar și-a acoperit gura cu ambele mâini.

— Doamne, ce a pățit?

Și eu și Vâlcu am ridicat din umeri. L-am sprijinit pe Gabriel de perete și ne-am tras sufletul.

— Ne întoarcem, am spus eu.

Mia a mărit ochii.

— Nu și voi, sunteți toți nebuni?

— Și noi?

Vâlcu punctase bine. Eu n-am auzit acest „și voi" poate și pentru că mintea îmi era la băutură. Mai aveam puțin și scăpăm de sub control, dar eram conștient că sunt mort dacă se întâmplă asta.

— Simona Virgil și prințul ei criminalist vor să se întoarcă.

Simona și Victor. Dacă ei voiau să se întoarcă înseamnă că asta era calea. I-am spus lui Vâlcu să-l ridice pe Gabriel.

— Faci ce dorești, i-am spus Miei, dacă ei se întorc înseamnă că știu ce fac.

— Chiar crezi asta?

Știa bine că asta cred. Mia era o ziaristă bună, dar nu la fel de bună ca Simona. Atunci când am cunoscut-o pe Simona știu că era în concurență cu Mia. Lucrau la același subiect, nu era tocmai o crimă, parcă o dispariție. Dar detaliile acelui caz îmi scapă ținând cont că nu am fost implicat. De asemenea știam că cele două se urăsc. Mia nu s-a ridicat la așteptările șefilor ei de pe vremea aceea așa că s-a mutat la un alt ziar, imediat după ce Simona a dezvăluit toate detaliile. Lupta dintre ele nu a încetat niciodată, bine, de fapt Simona nu mai avea cu cine să ducă o luptă.

— Ori vii, ori rămâi, am răspuns și am plecat.

— Stați, a țipat. Vin.

Nu pot spune că o vedeam ca pe o victorie personală, dar era totuși ceva. Nu acceptase ideea de-a merge cu Simona și cu Victor din motive evidente, dar cu mine totuși cugeta. Și categoric nu era vorba de mai multă încredere. Știam sigur asta, pentru că toți mă cunoșteau ca pe un bețiv. Dar numai după câteva colțuri

am dat nas în nas, din nou, cu Dudău. Era speriat și dezorientat.

— Sunteți aici, aici!

— Unde ai dispărut?

— Pereții se mișcă, a spus el de-a dreptul răvășit.

— Corina Șerban e moartă, a spus și Mia.

Am tăcut toți. L-am simțit pe Gabriel alunecând. Vâlcu s-a așezat în genunchi lăsând toată greutatea bărbatului pe umerii mei.

— Nu!

Fusese un „nu” anemic, fără pic de vlagă. Nu știam dacă erau sau nu împreună, dar știam că se cunosc de foarte mult timp. Chiar și eu, pe vremea când încă mai eram în poliție, am lucrat cu ei la o crimă petrecută în unitatea unde cei doi lucrau. Crima aceea. A fost singura oară când am lucrat cu ei. Crima aceea a avut legătură cu un om politic. Nu mai știu cum se numește, dar îmi amintesc anumite detalii. Fusese vorba despre trafic de carne vie. Trafic. Trafic. Victor a venit la mine acum două zile. Detaliile pe care le-am aflat despre fetele alea m-au șocat și n-am apucat să-i comunic lui Victor. Dintr-o dată am devenit nerăbdător să-l văd. L-am lăsat pe Dudău să-l susțină pe Gabriel și l-am ridicat pe Vâlcu.

— Hai, oricare dintre noi poate fi următorul. Rămânem împreună și avem o șansă.

Dar chiar când să pornim spre ceea ce noi bănuiam că e drumul de întoarcere Maria Gheorghe mi-a aterizat în brațe. Era ușor rănită la cap, dar nimic serios.

— Ce ai pățit? a țipat Mia.

Maria și-a dus mâna la cap.

— Am intrat într-un perete, de parcă peretele s-ar fi mișcat.

— Se mișcă, a spus Dudău.

Maria l-a privit oripilată pe Gabriel.

— Doamne…

— Corina e moartă, a spus și Vâlcu.

— Și Varlan, am adăugat eu.

— Deci ne ucide, nu e doar un joc cretin.

Maria părea că-și revine abia acum.

— Da, i-am spus. Tocmai decideam că e mai bine să rămânem împreună.

Am pornit. L-am lăsat pe Vâlcu să se odihnească, povara lui Gabriel rămânând pe mine și pe Dudău. Cred că am mers vreo trei minute când l-am auzit pe Andrei

Vâlcu rostind „țigară”. Nu cred că ne-am uitat vreunul, dar am auzit bricheta. I-am dat drumul lui Gabriel din inerție și m-am întors spre Andrei. Dar era prea târziu. Toți s-au întors atunci. A pus țigara la gură și a aprins-o, a tras și a luat foc cu totul. O clipă am rămas muți, iar el a ars inuman de repede.

— Un compus chimic care te arde din interior, a spus Maria destul de sigură pe ea.

Nu era nimic de făcut. Omul a murit subit, nici nu a avut timp să respire. Nu știam că e fumător. Poate că stresul l-a adus pe calea asta. Cine a pus țigara acolo știa că el o va ridica. Dar aș fi putut, la fel de bine, să fiu și eu.

Le-am spus femeilor să meargă înainte, cel puțin așa puteam să fiu sigur că nu au de gând să facă vreun gest necugetat. Eram șocați cu toții, ne era frică, chiar dacă nu spuneam asta, și frig. Vedeam că femeile se mișcă în reluare. Știau și ele la fel cum știam și noi că ne luptăm cu cineva invizibil. Ori ne întorceam, ori muream. Simplu. Nu știam dacă întorcându-ne nu am fi murit, dar aveam încredere în judecata Simonei. Dacă ea spunea că trebuie, atunci trebuia.

După câteva minute am auzit un geamăt prelung. L-am lăsat pe Gabriel și pe cele două femei, iar eu cu Dudău ne-am dus să aruncăm o privire. Mai mult eu, lăsându-l pe Dudău paznic pe colțul peretelui, cu un ochi la mine și unul la ele. L-am văzut imediat. Stătea în șezut, piciorul drept mi se părea a fi într-o poziție anormală, aproape incredibilă. Am închis ochii pentru o clipă. Dacă aveam să scap cu viață cu siguranță voi avea coșmaruri întreaga viață. Mi-am dat seama că avea piciorul schilodit.

— Anton?

Și-a ridicat privirea turbată spre mine. Poate că nu turbată, mai degrabă înfricoșată. Labirintul ăsta făcuse din omul crimei organizate, un dur adevărat, un cățel înspăimântat, maltratat, rănit. Nu mă puteam uita la el. Era prea mult. Cu toate astea i-am zis lui Dudău să-l aducă pe Gabriel și pe fete. Mi-am rupt cămașa și am privit piciorul. Era aproape retezat imediat de sub genunchi.

— Cum s-a întâmplat?

Dar mi-am dat seama imediat că avea febră puternică și delira. Nu aveam cu cine să vorbesc. Mia a

tras un țipăt aproape grotesc. M-am speriat, dar am încercat să-mi țin inima în frâu. I-am legat piciorul lui Anton și am rămas locului. Tocmai atunci lumina a început să se stingă și să se aprindă. Le-am spus să se țină de mâini. Să stea unii lângă ceilalți. Lumina s-a stins de tot pentru câteva clipe. Ne-am ținut respirația. Lumina s-a aprins. Mia a dispărut.

— E prea mult, a spus Dudău, prea mult.

l)

Simona refuza să mai meargă. Se întorceau, dar nu știau dacă sunt pe drumul cel bun. Ea refuza să mai vorbească sau să mai facă un pas. Se bosumflase dintr-o dată, fără nici un cuvânt, fără nici o ieșire, totul fusese pur și simplu. Monica o urmase într-o solidaritate feminină destul de ciudată, așa că Victor s-a văzut nevoit să se resemneze. Nu-i plăcea să se resemneze, nu într-o asemenea situație și nu-i plăcea că nu o poate salva, că nu-i poate oferi siguranță. Se simțea mic și neputincios. Era doar un copil îndrumat de două femei care păreau să știe ce vor mai bine decât el.

Ar fi vrut să îndrăznească să le miște din loc. Nu era sigur să stea. Nu era sigur nici să meargă. Se gândise la asta. Oricine ar fi fost îi căuta, le întindea cursa. Nu îi plăcea asta. Ura să se simtă ca un șoarece în cursă. Orice bucată de brânză întâlnită ar fi putut fi otrăvită. Îi era sete. Își dădea seama că are gâtul uscat. Era slăbit. Nu știa cât timp trecuse de când intrase în cursă. Asta pățeau cei care nu purtau ceas. S-a căutat în buzunare după mobil, dar o mai făcuse o dată, imediat ce intraseră în labirint mobilele s-au oprit și nimic nu le putea face să pornească.

Au rămas un timp tăcuți până când Simona s-a ridicat ca electrizată.

— Ești tu?

Monica a privit-o cu o mirare greu de mimat.

— Eu? De ce aș fi eu?

— Telefoanele ne-au fost închise de cineva care are acces la rețele, la numerele noastre…

— Hei, nu numai SRI-ul are acces. Fii serioasă. Ești o ziaristă bună, ar trebui să știi asta.

— Nu știu.

Victor simțea tensiunea, dar încă nu era momentul să intervină, cu toate că, într-un fel, Monica avea dreptate.

— Bine, care e legătura dintre noi? Dintre noi trei?

Atât Monica cât și Victor au rămas pe gânduri. Dar Simona, dintr-o dată, părea să gândească mai repede.

— Nici una. Cel puțin între mine și tine.

— Ba ar fi, a spus Victor, parcă lovit de idee. Ba ar fi.

Ambele au mărit ochii.

— Este ceva la care nu m-am gândit, a spus Victor. Cazul deputatului Gherghe.

Simona era tot mai surprinsă.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Cazul la care lucrez acum, toată lumea crede că știi despre ce e vorba. Oamenii nu știu că tu te implici doar când vrei.

— Gherghe, a spus și Monica. Pentru mine e un caz clasat.

— Normal, astea au fost ordinele tale.

— Credeam că au fost pentru toată lumea.

Victor a zâmbit.

— Da, au fost.

— Stați, a pus Simona capăt. Vrei să spui că tu lucrezi la un caz la care n-ar trebui să lucrezi?

Victor nu îi putea spune că avea acceptul neoficial al șefului său. Așa ceva nu se face.

— Da, dar asta pentru că am o pistă nouă și ar trebui să dau de Laurențiu.

— Laurențiu, a mormăit Simona. Crezi că mai e în viață?

Monica a râs.

— Nu știi că bețivii au propriul Dumnezeu?

— Știam eu că ar fi trebuit să mă apuc de băut.

Victor a zâmbit. În toată nebunia aia, femeile reușeau să destindă atmosfera.

— Oricum, a spus Simona, de ce crezi că asta e legătura dintre noi?

— Gândește-te, a intervenit Monica. Nu există ziarist să nu fi auzit de cazul Gherghe, dar cei mai periculoși sunt deja aici. Varlan e omul care ar depune mărturie împotriva oricui, iar el e prieten cu Gherghe, sau au fost. Toți cei din poliție știu, chiar și cei din armată, pentru că Gherghe a avut legături cu unii dintre ei. Iar Laurențiu, probabil, a fost angajat să fenteze ancheta oficială. Pentru el cazul nu e închis, lucrează pe cont propriu.

Simona s-a încruntat spre Victor.

— Ți-am spus să nu mă bagi în asta.

— Nu te-am băgat, faptul că suntem împreună este suficient pentru a fi în situații nedorite.

— Mai bine ne mișcăm, a spus ea fără alte explicații.

Dar târșâitul ăla i-a ținut pe loc. Au înghețat preț de câteva clipe.

Târșâitul se apropia.

Cei trei au rămas unii lângă ceilalți, aproape strânși, legați printr-o taină. Și a apărut din partea dreaptă.

Victor a răsuflat ușurat.

— Dorin, ești bine?

Bărbatul și-a ridicat privirea. Avea ceva în ochi de parcă-l văzuse pe diavol în persoană.

— Cred că da.

— Ești singur? s-a repezit Monica.

Bărbatul a dat din cap. S-a așezat o clipă sprijinindu-se de perete. Nu părea a fi bine.

— Ce s-a întâmplat? a insistat Victor.

— Anton, a fost prins într-o capcană. Nu l-am putut ajuta. Peretele s-a întors cu mine și n-am mai știut pe unde să mă întorc, cred că este mort.

Tustrei au rămas tăcuți. Panica se instala în sufletele lor.

Simona l-a ajutat să se ridice.

— Trebuie să găsim ușa aia și să ieșim de aici. Hai.

— Asta dacă pereții rămân acolo unde sunt.

Simona i-a tras o privire ucigașă Monicăi.

— Vor rămâne.

m)
LAURENȚIU

Încercam împreună cu Dudău să găsim o soluție. Nu puteam căra doi oameni, oricât de mult am fi vrut, dar nici nu-i puteam lăsa în urmă. Nu e normal ca unui om să-i cadă o asemenea povară pe umeri. Vreau să beau. Vreau să beau. Să mă așez lângă Gabriel și Anton să beau și să-mi aștept moartea. Dar nu puteam nici să beau, nici să aștept. Pentru prima oară în viața mea nu aveam unde să fug de responsabilitate.

Nu-mi place responsabilitatea. Am fugit mereu de ea. Nu e pentru mine. Viața înseamnă mai mult de atât. Responsabilitățile sunt pentru ceilalți, eu vreau să fiu liber.

Îmi vin în minte numele fetelor. Haotica mea minte a evadat din labirint. Gabriela și Antonia. Răpite. Sursa mea mi-a dat adresa unde sunt ținute. Urmau să fie vândute în Spania. Lunea dimineața plecau șase fete în Spania, trei în Italia și încă cinci în Olanda. Restul rămâneau, dar nu mai ieșeau niciodată de acolo. Le omorau.

Nu am apucat să-l anunț pe Victor. Probabil că m-am gândit că mai e timp până luni, dar nu mai era nici pentru ele nici pentru noi. Simțeam că tocmai asta mă băgase în necaz. Cu toate că primisem invitația înainte de a-mi da Victor misiunea, dar probabil că cineva se așteptase la asta. Știam că e legat de cazul ăsta, caz despre care nu aflasem mare lucru.

O ambiguitate a propriilor mele nebunii. A unor gânduri care în mod normal n-ar fi avut ce căuta acolo într-o situație atât de tensionată. Eram cinci oameni între doi pereți înguști. Restul ori erau morți, ori umblau pe te miri unde în marele labirint. Ideal ar fi fost să ne găsim unii pe ceilalți, dar încă nu reușeam, decât în cazuri foarte triste sau dacă ne ajutau pereții.

Sigur, putea fi parte din plan să ne aducă împreună, cum putea fi parte din plan să ne despartă. Dar de doi oameni încă puteam fi sigur că trăiesc. Știam că Simona și Victor încă sunt pe acolo sperând să dea și de ceilalți. Sau de mine.

— Ce facem? l-am întrebat pe Dudău.

— Nu-i putem căra, dar nici nu-i putem lăsa.

— Nici nu putem rămâne.

— Rămân eu, a spus Mia.

L-am privit pe Dudău cu o oarecare suspiciune. De unde apăruse? Eram convins că Mia dispăruse când s-a stins lumina, dar cine mai știe? Trebuie să ies de aici și să beau ceva rece. O bere.

— Îl luăm pe Gabriel, am spus răspicat.

Simona nu m-ar fi iertat niciodată dacă l-aș fi lăsat pe Gabriel. Mai ales că Mia mi se pare suspectă. Dacă Gabriel murea, preferam să moară în brațele mele. Începeam să-mi asum niște lucruri pe care nu mi le-aș fi asumat în nici o altă situație.

— Nu o putem lăsa aici cu un om aproape mort, a spus Dudău. Cum se va apăra?

Aș fi vrut să-i spun că nu cred că va avea nevoie, dar n-am făcut decât să ridic din umeri.

— Puteți rămâne amândoi, nu mă deranjează.

Gabriel își mișca ochii dintr-o parte în cealaltă. Își revenea din când în când. Mă privea șocat, speriat, de parcă nu înțelegea unde se află, apoi își dădea brusc seama de ceea ce se întâmplă și rămânea nemișcat. L-am ridicat și l-am proptit de umărul meu. Dudău a venit imediat să mă ajute.

— Adică nu rămâi?

— E sinistră, mi-a șoptit.

M-am uitat spre Mia.

— Vino, nu poți rămâne, venim mai târziu după el.

— Nu, nu mai pot.

— În fine, am șoptit.

Cred că atât eu cât și Dudău ne doream să dispărem de acolo, așa că am făcut-o cât de repede am putut. Îmi părea rău pentru Anton, dar nu mai era mare lucru de făcut pentru el, asta îmi era clar.

— Unde mergem? a întrebat Dudău.

— Încercăm să dăm de ceilalți, e tot ce putem face. Ne învârtim în cerc fără să găsim…

— Ușa.

— Voiam să spun ieșir…

M-a clătinat puternic.

— Uite ușa.

Mi-am întors capul și am văzut-o ca pe o minune adevărată. Ușa. Dar, în același timp, teama a pus

stăpânire pe mine. Dacă în spatele ușii era mai rău decât în labirint? Dacă era ușa de final? Dacă nu era ușa care trebuie?

— Bine, am spus. Intrăm toți odată.

Dudău a dat ușor din cap. Apoi a spus:

— Poate că ar trebui să facem ca în povestea aia cu Hänsel și Gretel, să însemnăm cumva drumul, apoi să-i găsim și pe ceilalți.

— Mai bine ne-am concentra pe ce e dincolo de ușă.

L-am târât pe Gabi după noi. Cred că ne era frică să-l lăsăm în urmă. Am întins mâna tremurândă spre clanță când am auzit un „stai". Am înghețat.

— Ăla e Gabi?

M-am întors. Simona.

— Simona.

Nu era singură. Victor, Monica Pătru și Dorin Popescu au apărut de după ultimul sau primul colț. Simona s-a repezit spre Gabriel. I-a luat pulsul și a încercat să-și dea seama ce i s-a întâmplat.

— Miroase groaznic.

— Da, i-am spus, acid formic. Se folosește ca solvent organic. Nu știu ce combinație a folosit, dar a fost fatală.

— Nu chiar, a spus ea încruntată. E încă viu.

Victor s-a apropiat și m-a eliberat de povara lui Gabriel.

— Lasă-mă să te ajut.

Apoi am rămas toți cu ochii ațintiți spre ușă. Simona m-a luat de mână. Aproape că m-am topit. Pentru prima oară mă bucuram că n-am băut, altfel n-aș fi putu să simt atingerea ei. Cred că mi s-a făcut pielea de găină.

— Noi doi, a spus ea. Aș fi preferat să fi doar tu, dar știu cât ești de egoist.

— Îmi place mai mult gândul că vom muri împreună.

M-a strâns tare, de parcă ar fi vrut să mă ucidă ea.

— Ce a pățit?

— Nu știu, am șoptit. Am auzit o bubuitură și când l-am găsit era așa.

— Câți ai găsit morți?

— Am stat să mă gândesc. Patru sunt morți. Anton aproape a rămas fără picior, dar era încă în viață. Mia a rămas cu el.

S-a oprit.

— Mia?
— Da.
— Pe Marcel l-ai văzut?
— Nu.
— Ciudat, a spus și a deschis brusc ușa.

Am rămas amândoi nemișcați. Cred că inimile ne băteau în tandem. Când am îndrăznit să răsuflăm ea mi-a eliberat mâna.

— Ne-am întors de unde am plecat.

Nu îndrăzneam să intrăm, dar ea și-a rupt cămașa și și-a pus petecul peste nas și gură. Era locul de unde pornisem, de unde începuse totul. Nimic nu părea schimbat din cadrul ușii, dar nici unul nu puteam uita amenințarea de-a fi otrăviți. Simona a zvâcnit de lângă mine înainte de-a apuca s-o opresc. S-a fâțâit vreo trei minute până să-și dea jos bucata ruptă din cămașă.

— Nu sunt camere video, ceea ce îmi spune că teoria mea e adevărată.
— Le-am făcut celorlalți semn să ne urmeze.
— Care e teoria ta? am urmat-o.
— Că e unul dintre noi.

Simona s-a repezit la locul unde a stat. Și-a găsit geanta și mobilul.

— Funcționează.

A format rapid numărul de la poliție și a chemat ajutor.

Eu l-am ajutat pe Victor să-l așeze pe Gabi, dar n-am îndrăznit să-i dau apă, nu mai eram sigur că e ceva necontaminat acolo.

— Așteptăm, i-a anunțat Simona pe toți.

Mi-am verificat și eu telefonul. Tot mort. Victor i-a cerut Simonei să-și sune șeful.

— Am făcut o prostie, a spus Monica. Nu ar fi trebuit să intrăm niciodată acolo.
— Ne otrăvea, a spus Dorin foarte serios. Ar fi făcut-o. Doar că am fi avut nevoie de altă strategie.
— Nu contează, a intervenit și Victor, mai sunt oameni acolo.
— Nu se mișcă nimeni de aici până nu vine poliția.

Glasul Simonei întotdeauna ne îndemna la tăcere. Victor a vorbit cu Mihai și deja sirenele se auzeau din depărtare. Am avut un moment de liniște, acel moment în care-mi doream o bere și o baie.

n)

Sediul poliției li se părea tuturor o binecuvântare. Criminaliștii și echipa tactică nu au dat nici de cadavre, nici de rănit, dar nici de cei doi ziariști. Lucru care o făcea pe Simona să se întrebe dacă ucigașul nu urmărise tocmai asta. Să-i ducă la secție și să-i omoare în voie chiar sub nasul polițiștilor.

Simona și Victor erau în biroul lui Mihai, restul erau împărțiți. Singura care avea voie să se plimbe în voie era Monica Pătru. Părea că a pierdut ceva pe holul lung, pentru că-l cerceta cu piciorul de la un capăt la altul. Nu era neapărat agitată sau nervoasă, mai degrabă confuză. De parcă ideile ei se găseau undeva pe podea. Simona o urmărea interesată fără să audă nimic din ceea ce vorbeau Mihai și Victor. I se părea că femeia are un comportament interesant.

— Spargem zidurile, îl auzi Simona pe șeful secției spunând. Cine a pus treaba asta la punct a folosit tot felul de materiale inventive. Pereții se pot mișca pe scripeți așa încât să nu ajungi niciodată la final. Oricum, din câte ne-am dat seama nu există nici un final.

— Scopul era să ne omoare pe toți acolo, a spus Victor.

— Presupun că da, a întărit și Mihai, dar ați gândit bine să vă întoarceți.

Simona s-a ridicat și și-a aprins o țigară.

— Cum se simte Gabriel?

— O să fie bine, a spus Mihai.

Femeia a ieșit din birou, s-a îndreptat spre Monica și i-a oferit o țigară. Monica a acceptat-o. A privit-o câteva clipe de parcă n-ar fi înțeles ce trebuie să facă cu ea și i-a dat-o înapoi.

— Cred că m-am lăsat cu ceva timp în urmă.

Simona a băgat la loc țigara în pachet.

— Ce cauți?

SRI-sta s-a oprit.

— Răspunsul.

— La ce?

Și-a răsucit părul pe degetul arătător cu nervozitate.

— Îmi amintesc că atunci când eram mică bunicul făcea un fel de cozonac care mirosea într-un anumit fel.

Nu era nici plăcut, nici neplăcut. Nu știu, era un miros pe care-mi plăcea să-l simt, dar nu țineam neapărat. Uneori îmi plăcea să-l și gust. Bunicul îmi spunea mereu că e în dulapul de la bucătărie, dar îl ascundea de fiecare dată în altă parte. Cu toate că nu voiam neapărat să-l mănânc, mă enerva faptul că trebuia să-l caut pentru a ajunge la el, dar mă și amuza.

Vorbise serios, liniar, de parcă povestea aceea nu îi trezea nici o amintire, nici un sentiment. Era de parcă o citise într-o carte și o spusese așa pur și simplu. Numai că Simona a înțeles ideea.

— Ori murim toți, ori îl prindem.

Monica ar fi vrut să spună ceva, dar focul de armă s-a auzit din cealaltă parte a secției. Fiecare polițist și-a scos arma din dotare și a alergat spre camera de interogatorii. Victor și Simona s-au dus și ei, fără pistoale, doar cu sufletele în gât de spaimă.

Dragoș Dudău zăcea mort, întins pe masă. Când a fost ridicat nu a mai existat nici un dubiu. Glontele îi intrase direct în mijlocul frunții. Nici nu avusese timp să reacționeze. Simona și-a dat seama imediat sau era doar intuiție, dar oricum știa.

— A intrat îmbrăcat în uniforma poliției și a avut grijă să nu funcționeze camerele.

Bărbatul în uniformă, transpirat, care a dat buzna a confirmat cele spuse de Simona. Se părea că cineva în uniformă se grăbea spre ieșire și camerele au fost scoase din funcțiune de la panoul principal.

— Ceea ce înseamnă, a gândit Blid, că întreaga clădire e nesupravegheată.

— Și o luăm de la capăt, a spus Monica, nu contează unde suntem, încă jucăm.

Simonei i se făcuse inima cât un purice. Și-a intersectat privirea cu a lui Laurențiu care stătea destul de retras într-un colț. Îi era clar că nu mai băuse de câteva ore bune pentru că mâinile îi tremurau și nu încerca să se bage în vorbă pentru a arăta cât de deștept e el. Însă o privea și el cu o oarecare părere de rău, doar că Simona nu înțelegea ce vrea să-i comunice. Așa că și-a făcut loc printre ceilalți și s-a dus la el. Laurențiu a prins-o de mână, dar nu brutal cum o făcuse cu mult timp în urmă sau atunci când era nervos. Era mai degrabă un gest de tandrețe sau de nesiguranță. Era unul dintre acele

momente în care Simona nu reușea să-l citească pe Laurențiu.

— Ești bine? a întrebat-o.

Nu știa ce să-i răspundă. Probabil că era la fel de nesigură ca și el.

— Dar tu?

— Trebuie să vorbesc cu Victor, i-a șoptit ușor la ureche.

Fusese o șoaptă pe care Simona o percepuse ca pe o mângâiere. Era ciudat pentru că simțea cum i se reaprinde o dorință de mult reprimată.

— Nu cred că e momentul, Dudău tocmai a fost împușcat în cap.

A tras-o de mână spre baia bărbaților. A închis ușa în urma lor și a blocat-o. Apoi, cu gesturi tandre, i-a mirosit părul. Ea a rămas nemișcată neputând să se gândească la nimic. Mai trecuse prin asta cu el cu vreo doi ani în urmă. Avea momentele lui de tandrețe. Momente pe care le iubea, dar apoi, după câteva beri, devenea un alt om, unul pe care-l ura. I-a dat mâinile la o parte.

— Ce se întâmplă?

El s-a îndepărtat, înțelegând ceea ce ea îi spusese odinioară „niciodată nu va mai fi nimic între noi, nu-ți mai fă speranțe”, dar, cu toate astea, el nu încetase să spere.

A verificat veceurile și pereții ca un adevărat profesionist. Simona putea să-și dea seama că atunci când nu era băut semăna a om și mai și gândea pe deasupra. S-a reapropiat de ea și a șoptit:

— Gabriela și Antonia, Victor mi-a spus să aflu tot ce pot despre ele. Cei de la „Persoane Dispărute” sunt tot polițiști, trebuie să lucreze legal, să nu deranjeze. Eu pot deranja, mai ales dacă nimeni nu știe că o fac. Strada vorbește, trebuie doar să știi s-o asculți. Într-un fel sau altul toți am fost implicați în cazul ăsta. Mi-am dat seama abia acum ceva timp despre ce e vorba. Ștefan Gherghe.

A ascultat o clipă. De pe hol încă se auzea agitație.

— E vorba despre minorele dispărute. Fetele astea două nu sunt singurele. Dacă refuză să se prostitueze le ucid pentru organe.

Simona s-a simțit dezgustată, dar de ce? De ce încercau atât de tare să ascundă lucrurile astea? Câți erau implicați și la ce nivel? Ce legătură aveau Mia Petre și Marcel Dorea?

— Nu am fost implicată în asta, a spus Simona. Și nu înțeleg.

— Ei nu știu asta.

— Care ei?

Era clar după privirea lui că nici el nu înțelegea prea bine despre cine este vorba.

— Gherghe, oameni din Guvern, din SRI..

— Monica?

— Nu știu.

Când l-au auzit pe Victor agitându-se din cauza dispariției lor au decis să iasă. Trebuia să stea împreună, altfel riscau să fie uciși unul câte unul.

o)
LAURENȚIU

Îmi place când Victor e gelos. Ne-am adunat cu toții în biroul lui Mihai, s-a decis de comun acord că așa e cel mai bine. Toți criminaliștii au fost chemați la secție. Fiecare persoană era verificată la sânge, dar nouă ne era teamă să părăsim biroul. Ne uitam unii la ceilalți cu suspiciune. Ne bănuiam și ne uram în secret. Desigur că eu, Victor și Simona nu aveam cum să fim implicați în crime. Dar asta nu însemna nimic pentru ceilalți. Am dispărut zece minute cu Simona și asta deja a creat cadrul perfect pentru a ne poziționa pe lista suspecților. Eram conștient că nici ei nu prea cred asta, dar mereu era nevoie de cineva pe care să dai vina.

L-am tras pe Victor de o parte, chiar dacă biroul e mic, mai puteai totuși arunca două vorbe fără să tragă și ceilalți cu urechea. Încă era nervos pentru că am stat zece minute cu Simona. Încerca să nu-mi arate asta, dar gelozia i se citea pe chip.

— Nu încerc să o recuceresc, i-am spus. Încerc doar să-mi dau seama în ce rahat m-ai băgat.

L-am văzut că a lăsat garda jos.

— Da, trebuie să stăm de vorbă, ai aflat ceva, nu?

— Da, unde le țin și dacă nu intrăm până dimineață dispar.

S-a schimbat la față.

— Nu or să ne dea drumul. Mihai e și așa paranoic. După ce a fost împușcată Iolanda, lumea lui s-a redus la a-i proteja pe toți ceilalți.

— Ție nu o să-ți dea drumul, dar de mine nu-i pasă. Îmi trebuie doi, trei zdrahoni și o fac.

— E o idee, dar nu așa. Trebuie să mergi cu cei de la intervenții. Ei au tot ce le trebuie. Și doi, trei criminaliști. Și mai trebuie găsiți și ziariștii ăia doi. Chestia asta îmi frământă creierul. Nu știu cum să procedez. Nu pot sta aici pur și simplu.

L-am privit cu o oarecare milă, dar trebuia să i-o spun verde în față.

— Ești principalul vizat. Dacă ai fi lăsat cazul să moară nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ieși

de aici ești mort.

Știa asta. Se vedea clar pe chipul lui. Era înspăimântat de idee, dar mai era ceva ce îl nemulțumea.

— Ce e?

Știam că nu voi primi răspuns, avea ceva trist în privire de parcă ar fi așteptat ca lucrul ăsta să se întâmple.

— Ok, am spus, tu vorbește cu Mihai, pregătiți o echipă de criminaliști și una de la intervenții.

Simona s-a apropiat. Era nervoasă. Observasem că-și rodea pielițele unghiilor ca un copil de câțiva ani.

— Trebuie să ies de aici, a spus pe un ton hotărât. Nu accept să fiu o victimă a unui criminal hidos.

Victor a strâns-o tare în brațe, făcându-mă să-mi întorc privirea pentru o clipă.

— Nu poți pleca, nu poți ieși de aici. Trebuie să rămânem împreună.

Doar că îmi dădeam seama că ea nu e de acord cu asta. Poate că nici eu nu eram. O voiam pe Simona cu mine, acolo, când aveam să dăm peste cuibul acela. Ea era, până la urmă, cel mai bun anchetator pe care-l puteam cere.

— Las-o să vină cu mine, i-am spus lui Victor.

Simona a mărit ochii.

— Ieși? De ce?

Victor a rămas nemișcat o clipă.

— Nu face asta, Sârbule. Nu o face.

Dar o făcusem deja, nu? Am ridicat din umeri și am plecat spre Dorin lăsându-i să-și rezolve problema. Dacă e ceva ce știam cu siguranță era că cei doi nu vor face mulți pureci împreună.

Dorin aproape că adormise cu capul pe birou. Mirosea a transpirație, probabil că trecuse prin ceva momente neplăcute care-i dăduseră emoții.

— Ce știi?

Bărbatul și-a ridicat brusc capul. Un firicel de salivă îi curgea în colțul gurii. S-a șters vizibil jenat. Avea ochii injectați. Probabil așa arătam și eu în momentele mele de beție cruntă.

— Vorbește clar, mi-a spus el.

— Disparițiile minorelor.

Nu știam dacă fusesem clar. Nu-l cunoșteam destul de bine pe Dorin, dar intuiția îmi spunea că știe mai multe decât spune.

— Nu mai mult decât tine.

Mințea. M-am uitat spre Monica care picotea și spre Victor și Simona care aveau o ceartă în surdină. Chiar dacă mirosul care se ridica din trupul lui Dorin drept în nările mele mă ucidea, m-am apropiat.

— Știu că sunt un bețiv notoriu, dar nu sunt bătut în cap.

S-a depărtat puțin, atât cât a fost în stare.

— Nu cred că e cazul să intrăm și mai mult în povestea asta.

— Ba e cazul.

M-a apucat de gulerul cămășii și s-a răstit.

— Îți dai seama că vom fi toți morți până dimineață?

— Sunteți bărbați sau ce dracu'? a urlat Simona. Credeam că poliția are datoria de-a apăra cetățenii, dar voi nu sunteți în stare să vă apărați nici pe voi. Îi lăsați pe alții să vă facă treaba în timp ce stați închiși aici ca niște lași. Eu plec.

Monica a tresărit, parcă trezită dintr-o dată.

— Vin cu tine, a spus ea. Mergem la biroul meu și încercăm să dăm de criminal.

M-am înscris pe listă și toți trei am părăsit biroul.

Nici Victor și nici Dorin n-au făcut nici un efort de-a ieși de acolo. Maria Gheorghe nici măcar nu s-a deranjat să se trezească.

— Ce facem? am întrebat.

Monica m-a lămurit pe loc.

— Știi ceva, nu? Știi unde să mergem.

Am aprobat.

— Bine, atunci mergem la sediul SRI, formăm două echipe și mergem să scoatem fetele de acolo și să punem mâna pe criminal.

— Dacă-l prindem, a intervenit Simona, vom avea și o declarație împotriva lui Gherghe.

Monica s-a schimbat la față, dar n-am avut timp să dezbatem problema, femeia a pus ochii pe o mașină, a spart-o fără nici o problemă și a pornit-o la fel de ușor.

— Veniți sau așteptați o invitație specială?

Simona s-a urcat în spate. Era îmbufnată. Nu puteam spune că nu-mi făcea plăcere, dar nici nu voiam să pun paie pe foc. M-am așezat lângă Monica și am pornit. Începea să mijească de ziuă.

— Am mințit, am spus. Avem timp până luni.

— Știu, a confirmat Monica. Suntem pe urmele lor de mult timp. Știm despre dispariții, unde țin fetele și ce

fac cu ele. Doar că mereu ni se pun piedici. De data asta nu mai pot ignora situația nici măcar șefii mei. Dar nu de ei avem nevoie. O să ne descurcăm singuri.

M-am zburlit.

— Femeie, n-am băut nimic de aproape douăsprezece ore, nu cred că am curaj să intru acolo doar cu voi două.

— Nu singuri în sensul ăsta, o să apelez la niște specialiști.

M-am întors spre Simona, dar ea și-a ferit privirea. Suferea. Știam cum arată când suferă. Victor a reușit s-o dezamăgească. Nici eu nu m-am dus după ea atunci când a dispărut din viața mea amoroasă. Abia atunci am simțit tristețea. Poate că femeile au dreptate și suntem toți la fel. De ce nu ne putem duce după ele? De ce nu suntem în stare să le arătăm că le iubim?

Gândurile mi-au trecut când am ajuns la sediul SRI. Monica și-a prezentat legitimația și ne-a strecurat înăuntru spunând o minciună pe care n-am auzit-o prea bine. Holul era lung și luminos, complet diferit de cel de la Criminalistică. Și biroul ei semăna cu unul din centrul Americii. Mare și spațios. Când a aprins lumina parcă s-ar fi ridicat cortina. Hmm, ciudat joc de cuvinte. Până la urmă am fost și eu o dată la o piesă de teatru și atunci oamenii au început să moară pe capete.

— Luați loc, fac imediat o cafea. Puteți fuma, e situație de criză.

Simona s-a așezat cât mai departe de mine. Monica a pornit filtrul și a pus cafeaua. Eu doar mă uitam dintr-un colț în altul. Pe vremuri fusesem recrutat, în facultate. Nu știu de ce am refuzat atunci. Poate din cauza regimului comunist, poate pentru că-mi doream să mă revolt, dar acum îmi părea rău. Aș fi putut avea și eu un astfel de birou și poate că nu aș fi dat în patima băuturii. Dar astea erau doar presupuneri. Monica mi s-a adresat:

— Ocupă-te de cafea cât dau eu câteva telefoane.

M-am conformat. Eram nedormit de prea mult timp, nebăut, dar, încă destul de energic. Am aruncat o altă ocheadă spre Simona. Nu părea să fie obosită, dar era destul de tristă.

p)
SIMONA

Mi-am pus vesta antiglonț. Era mai grea decât îmi aduceam aminte. Știu că o îmbrăcasem și la Academie de câteva ori, dar ori eram eu mai slabă și mai lipsită de forță, ori materialul era altul și se mai îngreunase. Monica mi-a dat și un pistol. Nu era unul Carpați, unul din dotările poliției, ca acela pe care-l avea Victor. Mi-a explicat că agenții de teren ai SRI nu mai folosesc așa ceva încă de la Revoluție. Aveau arme de import, pe care aveau dreptul să și le aleagă atâta timp cât se încadrau în buget. Dar nu se încadrau. Îi plăcea să vorbească despre arme, asta îmi era clar.

Până când s-a adunat echipa specială am auzit tot felul de lucruri despre tot felul de arme, dar asta nu mă făcea să nu mă întreb dacă totuși era implicată în crime. Știa prea multe. Sau, poate, SRI-știi erau pregătiți mai temeinic. Bine, dar asta putea, la fel de bine, să însemne că ea putea pune la cale tot acel joc bolnav.

Când i-a sunat telefonul lui Laurențiu deja se luminase bine. Duminică dimineața iar eu nu reușisem să pun deloc capul pe pernă.

— Maria Gheorghe a fost ucisă, a anunțat Laurențiu pe un ton macabru. Nici eu, nici Monica nu am întrebat cum sau de ce. Ne-am privit câteva clipe și ne-am dat seama că am făcut bine să plecăm de acolo. Nu-mi făceam neapărat griji pentru Victor. Știam și eu ca toată lumea că el e ținta principală, dar nu avea să fie ucis până la final, până când jocul nu avea să se termine. Iar asasinul avea toate țintele bine stabilite.

M-am trezit luând o foaie și scriind pe hârtie:

Mia Petre – ziaristă – dispărută în labirint.

Marcel Dorea – ziarist – dispărut în labirint.

Viviana Banu – prostituata lui Laurențiu – moartă, prima victimă.

Gabriel Enăchescu – ziarist – rănit grav.

Dorin Popescu – Persoane Dispărute – încă în viață.

George Varlan – om de afaceri – mort.

Maria Gheorghe – antidrog – moartă.

Andrei Vâlcu – armată – mort.

Corina Șerban – armată – moartă.

Dragoș Dudău – șeful de cabinet al primarului general – mort.

Anton Avramescu – crimă organizată – presupus rănit și dispărut în labirint.

Monica Pătru – SRI – încă cu noi.

Eu, Victor și Laurențiu.

Nu știam care sunt principalii suspecți, așa cum nu știam care dintre noi ar avea un interes direct să apere o rețea atât de bine pusă la punct.

Monica ne-a spus că e timpul să plecăm. Ea și Laurențiu au făcut planul. Bețivul i-a spus unde ar trebui să le găsească pe fete. Echipa specială era pregătită. Laurențiu și Monica de asemenea. Eu voiam să dorm.

Am ieșit după ei și am mers până la mașina albă. O mașină obișnuită care să nu bată la ochi, la fel era și duba unde stăteau zdrahonii cu arme lacrimogene și bâte de cauciuc, gata să lovească pe oricine li s-ar fi pus în cale. Monica era la volan. Pe drum ne-a explicat cum merge treaba.

— Ei intră primii pentru a se asigura că nu e nimeni înarmat. Noi vom sta în spatele lor, fără greșeli prostești, putem fi uciși doar din vina noastră.

Nu înțelegeam prea bine de ce mă băgasem în prostia asta. Nu am fost niciodată pe teren. Nu am asistat la împușcături sau eliberări de ostatici. De obicei dădeam informația și așteptam liniștită ori în redacție ori acasă să aflu vești. De data asta eram chiar acolo, în mijlocul acțiunii, încercând să nu intru în panică, să nu mă gândesc la ultimele ore și să nu țip din pricina nervilor.

Am oprit. Câteva minute am filat casa mare înconjurată de un gard imens. Dar poarta principală era deschisă de parcă ar fi așteptat pe cineva. Monica a dat ordin prin stație ca toată lumea să stea pe loc. Șefii ei erau undeva în spatele nostru. Nu știu cum îmi dădeam seama de asta, dar o făceam. Știam că cineva ne veghează din umbră. SRI-ului i se puseseră bețe în roate la cazul ăsta. De ce? Întrebarea asta îmi revenea obsesiv. Așa cum îi venea Raisei ori de câte ori voia să afle câte ceva. Începeam să mă port asemenea fiicei mele, dar numai în mintea mea.

Dubița verde a intrat în curte. Monica a dat semnalul echipei speciale să o urmeze, noi după ei. Dintr-un instinct reprimat de pe vremea lui Tutankhamon am

verificat arma. Nu folosisem niciodată un Glock, dar ştiam principiul de funcţionare. Era încărcat: optsprezece gloanțe și unul pe țeavă. Suficiente. Nu voiam să trag. Sau voiam?

Când m-am trezit în fața casei am început să tremur. Nu știu dacă era un tremur vizibil sau unul interior. Laurențiu s-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul, lucru care m-a enervat și mai rău. Tocmai ce mă certasem cu Victor, iar el voia să profite din plin de moment. Îi plăcea asta. Știuse ce face.

Când Monica a spus că e momentul, gândurile mi-au înghețat. Trupul meu a reacționat din instinct. Probabil că trebuia să fiu acolo. Sigur, puteam să și mor acolo. Putea fi următoarea capcană.

Băieții aceia îmbrăcați în negru din cap până-n picioare au intrat în casă, devastând ferestrele și ușa. Am auzit țipete de disperare, dar și de durere. Cumva le puteam diferenția cu toate că nu le-am auzit prea des. Dar, dar, era doar un mare dar.

Laurențiu m-a tras după el și mi-a poruncit să rămân lucidă. Simțeam că mi se face rău. Am auzit sirenele în depărtare și lacrimogenele care se declanșau ca niște bombe în casa din fața mea. Fum, haos și două focuri de armă. Un bărbat a ieșit aruncat prin geam. Monica a și sărit spre el și l-a încătușat. Eu încă mă simțeam din alt film. Nu știam cum să reacționez. Unul dintre băieții din echipa specială ne-a făcut semn să-l urmăm. Nu voiam asta, dar picioarele mele mergeau. M-am dus în casă însoțită de câțiva bărbați cu chipuri fantomatice. Era fum, iar ei mi-au dat o mască pentru a nu respira gazul. Laurențiu era în urma mea, puteam să-l simt.

Am coborât niște trepte spre subsol. Doi dintre bărbați au spart ușa și atunci am văzut, am simțit și aproape că mi-au dat lacrimile. Fetele se strângeau în brațe una pe cealaltă. Erau nespălate și speriate. Mi-am dat masca jos și am simțit mirosul înțepător. Am alergat spre ele cu acea disperare a unei mame. Laurențiu m-a oprit o clipă. Dar m-am smucit din brațele lui. Imediat a apărut și Monica.

— Au arestat trei.

Nu-mi păsa. Îi auzeam vorbind, dar eu nu voiam decât să eliberez fetele. Au întins brațele spre mine și atunci am plâns.

q)
SIMONA

Ștefan Gherghe nu fusese chiar o surpriză. Nu pentru mine. A fost arestat în casa în care erau ținute captive fetele. Treizeci de fete am găsit doar în casa aia. De restul se ocupau cei de la Criminalistică. Eu încă eram în biroul Monicăi de la SRI. Femeia asta făcea tot posibilul să dea de Mia și Marcel, dar și de cadavrele celor morți în labirint. Laurențiu plecase, cu toate că Monica îi explicase că pericolul nu dispăruse. Eu am rămas, nu de teamă, dar Victor mi-a spus că e pe drum spre mine și așteptam să-mi spună ceva. Nu ceva legat de noi doi. Eram mult prea supărată pe el pentru a-mi mai păsa de asta. Era ceva ce tocmai descoperisem în Victor, gelozia. Uram gelozia. Ultimii mei iubiți fuseseră cuprinși de gelozii inexistente. Îi uram.

În jurul prânzului au apărut și cei trei mușchetari: Victor, Dorin și Mihai. Era clar că nici unul dintre ei nu petrecuse o noapte liniștită. Maria fusese ucisă, iar ei au fost nevoiți să își apere pielea unul altuia. Monica nu m-a lăsat să schimb nici o vorbă cu Victor, m-a tras în biroul ei, a încuiat ușa și m-a privit înțepător.

— Mia și Marcel au fost găsiți morți, alături de ceilalți, la groapa de gunoi.

Am simțit un fior cutremurându-mi trupul.

— Asta înseamnă…

— Nu știu, dar pe Anton Avramescu nu l-au găsit. Și din spusele lui Laurențiu nici nu prea avea unde să se ducă.

— Asta dacă nu a făcut o glumă proastă.

A dat din cap în semn că e de acord.

— Am verificat deja. Nu sunt așa multe magazine care vând chestii oribile. Doar că nu Anton Avramescu a cumpărat un picior fals plin de sânge din magazin, ci Dorin Popescu.

Dintr-un instinct prostesc mi-am îndreptat privirea spre ușă, dar sigur că nu puteam să văd nimic dincolo de pereți. Dar, la fel de bine, putea fi și o strategie de-a da vina pe altcineva. Ar fi trebuit să mă simt speriată fiind doar eu cu ea acolo. De vreo zece ore primeam informații

doar de la ea, ceea ce nu era destul de corect. Oricât aş fi fost de obosită, creierul meu spunea că ceva nu se leagă.

Am ieșit din biroul ei și m-am dus la Victor. M-a îmbrățișat rece. Nu știam dacă din cauza faptului că era furios sau obosit. I-am răspuns cu un sărut pe buze, dar el nu a părut prea încântat.

— Unde e Laurențiu? m-a interogat.

— Nu știu.

M-a îndepărtat ușor, nu prea brutal, dar destul de neplăcut oricum.

— Mia și Marcel au fost găsiți morți…

Știu, l-am întrerupt. Eram nervoasă și obosită. Voiam să merg acasă și să uit de toate astea. Nu puteam gândi limpede. Aveam informațiile și undeva în capul meu aveam și răspunsul, dar nu eram în stare să caut mai mult de atât. Mi-am luat geanta și m-am repezit afară. Nu mai știam unde îmi e mașina așa că m-am urcat în primul taxi și i-am cerut să mă ducă acasă.

Nu știu cum am intrat în casă. Am văzut pisoiul privindu-mă oarecum mirat sau înfometat. I-am dat ceva să mănânce și m-am trântit în pat. Cred că am adormit imediat.

M-am trezit în miezul zilei după niște vise sfâșietoare. Câteva clipe am avut senzația că e cineva în casă, dar era numai pisoiul Raisei. Am privit spre fereastră și mi-am șters transpirația de pe frunte. Aveam douăzeci și două de apeluri pierdute și mi-am dat seama că cineva bătea la ușă. Mi-am pus repede halatul de baie, am sărit peste pat și m-am îndreptat spre ciocănitură.

M-am uitat pe vizor și l-am zărit pe Laurențiu. Recunosc, nu pe el îmi doream să-l văd. Am deschis ușa și am aprins lumina.

— Ești nebună? Sunt toți morți de îngrijorare. Nimeni nu știa nimic de tine.

— Sunt bine, după cum vezi.

M-a îmbrățișat, dar îi venea să mă și pocnească.

— A fost o încercare de a-l ucide pe Gabriel.

L-am invitat în casă.

— E bine?

— Da, din fericire poliția era acolo.

Am pus de cafea și n-am protestat când și-a aprins țigara.

— L-au găsit și pe Anton.

Inima mi-a luat-o la trap.

— E viu?

— Nu, e mort. Dar îți amintești piciorul pe care i l-am pansat?

— Da, nu era al lui.

— De unde știi?

N-am răspuns. Am pus cafea în două cești și i-am întins-o pe a lui.

— Unul dintre ei doi, dar de ce?

Laurențiu și-a ridicat privirea.

— Sau amândoi?

— Atât Monica cât și Dorin au un interes în treaba asta.

— Da, a spus sec Laurențiu, să-l scoată pe Blid din joc și pe noi și să închidă cazul. Dar atunci de ce Monica ne-a dus în casa aceea? Dacă ar fi fost pe mână cu Gherghe presupun că l-ar fi anunțat.

— Ștefan Gherghe e prea mic în ecuație, am spus.

— Și, după părerea ta, cine e suficient de mare?

Am pornit spre baie.

— Mă îmbrac și mergem. Știi unde e mașina mea?

— Nu, a urlat el.

În timp ce mă îmbrăcam îmi dădeam seama că lucrul ăsta mă enervează. Nu știam unde îmi este mașina. Nu îmi aduceam aminte dacă plecasem sau nu cu ea și eram sigură că nu pusesem strop de alcool în gură. Dar mai era încă ceva, nici Laurențiu nu era băut.

M-am întors la el îmbrăcată și gata de plecare.

— De cât timp n-ai mai băut?

— N-am chef de asta.

— O vei face.

M-a privit bulversat.

— Ești cu mașina?

A aprobat.

— Conduc eu, oprim la primul non-stop și-ți iei trei beri, îți sunt suficiente.

— Și apoi?

— Vorbești prea mult, mergem?

Cred că și-a dat seama că nu are de ales.

Am făcut exact cum am plănuit. Am dat câteva ture până când Laurențiu și-a băut dozele și a început să vorbească în dodii. Totuși știa că trebuie să rămână lucid. Am parcat în fața sediului de la Criminalistică și l-am tras după mine. Știam că Celula de Criză se mutase de la SRI la sediul de la Criminalistică. Mihai Iordache voia să-l

supravegheze pe Victor îndeaproape. M-am gândit de multe ori că după ce Iolanda a fost împușcată nu își mai permitea să piardă încă un om.

Am intrat și am fost întâmpinați de câțiva dintre colegii lui Victor cu un suspin de ușurare.

— Cred că și-au făcut griji pentru noi, i-am șoptit lui Laurențiu.

N-am apucat să-mi termin fraza că Mihai ne-a și întâmpinat cu o falcă în cer și una în pământ.

— Unde dracului ați fost? Ne-am făcut griji.

Laurențiu nu era chiar beat, dar își juca rolul cu succes.

— Nu ne-a căutat SRI-ul?

— Nu cred, a răspuns Mihai.

Ne-a condus în biroul lui unde se aflau Monica, Victor și Dorin. Victor nu mi-a aruncat nici măcar o privire, de parcă aș fi fugit în lume cu un alt bărbat și am hotărât să mă întorc cu coada între picioare. Am decis să nu îi dau atenție, chiar dacă mă durea lucrul acesta.

— Unde ați fost? s-a enervat Monica.

— Ea a dormit, eu am băut, a răspuns Laurențiu.

Îmi venea să zâmbesc. Victor mi-a oferit pentru prima oară o privire.

— Îmi era somn, am spus.

Dar Dorin părea dornic să ne pună la curent.

— Ștefan Gherghe și-a recunoscut implicarea în afacerea cu fetele, a recunoscut și uciderea lor pentru organe, dar jură că nu are habar despre povestea în care suntem noi implicați.

— Am mai rămas șase, am spus.

Monica s-a uitat în jur.

— Cinci.

— Nu stai bine cu matematica, am atacat, dar cinci mai sunt în picioare, ai dreptate. Cinci, dintre care unul e vinovatul.

— Chiar crezi asta? s-a înfuriat Dorin. Avem noroc că suntem în viață.

— Noroc? a zis Laurențiu. Eu cred că pe mine, cât am stat la birt, nu a vrut să mă omoare nimeni.

— Nici pe mine în somn, am spus.

Monica s-a așezat pe scaunul lui Mihai.

— Bine, ce puneți voi doi la cale?

Victor mă întreba același lucru din priviri.

— Nimic, am spus nervoasă. Nimic. De ce am pune ceva la cale? Pur și simplu îmi dau seama că unul dintre noi a pus toată farsa asta la cale dintr-un motiv care-mi scapă.

— Vreau o bere, a declarat mulțumit Laurențiu.

Victor m-a luat de cot și m-a tras afară din birou.

— Ce joc faci cu Laurențiu?

M-am desprins din strâmtoarea lui.

— Laurențiu e singur acolo, nu te mai prosti.

Am reintrat val-vârtej. Laurențiu stătea tolănit pe fotoliu și fredona o melodie spre stupoarea celor doi. Și-a întors capul spre mine și a spus cu un fel de perversitate:

— Cea mai asasină femeie din cameră.

Am pufnit în râs, spre disperarea lui Victor, care voia să priceapă jocul. Poate chiar voia să și participe, doar că gelozia îl împiedica. Monica și Dorin erau nervoși. Cu coada ochiului prin ușa de sticlă l-am zărit pe Mihai dând târcoale. Nu intra dintr-un motiv pe care-l înțelegeam. El voia să duc jocul mai departe.

r)
LAURENȚIU

Vorbisem serios când am spus că mai vreau o bere. Nu-i poți da unui bețiv cu porția, ori îi dai ori te potolești. Dar, pentru prima oară, știam că trebuie să rămân pe poziții. Simona mi-a făcut semn spre Mihai, așa că am hotărât să mă scuz sub pretextul mersului la toaletă și să părăsesc biroul.

Mihai mi-a sărit imediat în față.

— Amândoi au motive.

Mi-am dat două palme peste față să-mi revin.

— Ne-am dat și noi seama de asta, dar tot nu găsim vinovatul. În plus, mă sperie faptul că SRI-ul nu face presiuni s-o lăsăm pe Monica la sediu.

— Și eu care credeam că ești prost.

Toată lumea mă subestimează doar pentru că beau? Nu aveam de gând să pun întrebarea.

— Dar avem alte probleme, cei de la Crimă Organizată cer anchetă la Criminalistică.

Da, puteam să recunosc o problemă, doar că nu era a mea.

— Lasă-mă să vorbesc cu Gherghe.

— E cam complicat, SRI-ul nu ne lasă să-l mai interogăm.

— Până la urmă e de competența lor sau a ta?

Mihai s-a înnegrit.

— E de competența lor tot ceea ce se întâmplă. De ieri țin șase dintre cei mai buni oameni ai mei la ușa Iolandei și la cea a lui Gabriel.

— Hmm, crezi că o vor moartă și pe ea?

Mihai mi-a tras o privire aprigă.

— Dacă Iolanda își revine sunt mâncați toți. Nu a fost împușcată de un simplu amator. A fost atrasă în capcană.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Lasă-mă să-l interoghez, eu nu sunt în poliție.

— Ai zece minute.

M-a condus în biroul lui Blid unde-l țineau pe Gherghe. Era un bărbat mărunțel, pus la patru ace, cu o

privire speriată, ba chiar îngrozită. Când m-a zărit și-a pus privirea în pământ.

— Or să mă omoare!

Le-am făcut semn celor doi polițiști care îl păzeau să iasă. Mihai i-a luat cu el. Am închis ușa în urma lor și m-am așezat.

— Cine o să te omoare?

— Tu ești beat? a reacționat el.

De ce fac toți chestia asta? Dacă bei o bere ești beat sau bețiv? Puteam să-i spun că mi se turnase pe gât, dar nu cred că-i păsa.

— Cine o să te omoare?

S-a apropiat de mine și m-a întrebat șoptit:

— De unde ești?

Era o întrebare capcană sau omul era nebun?

— De sus, i-am șoptit.

— Nu știu cine sunt, dar datorită lor am ajuns în Camera Deputaților și tot ei or să mă omoare.

Era un punct de vedere interesant, dar nu pricepeam nimic.

— Cine sunt ei?

— Nu știu.

Privirea lui atât de îngrozită spunea totul, nu credeam că știe mai multe decât spusese până atunci și totuși îi era frică de cineva care era în clădire cu noi.

— Vreau să vii cu mine, i-am spus.

Reacția lui a fost de câteva milioane de euro. Omul a sărit de pe scaun și s-a ascuns în cel mai întunecat colț al biroului.

— Nici vorbă, nici vorbă.

— Crezi că e aici?

— Știu că e aici. I-am simțit parfumul.

— Parfumul? Ce înseamnă asta?

S-a uitat în stânga și-n dreapta de parcă s-ar fi așteptat ca posesorul parfumului să fie acolo.

— Mereu când venea îi simțeam parfumul acela înțepător. Nu l-am văzut niciodată, nu mi-a vorbit niciodată. Doar se apropia de ușa mea, lăsa un bilet și o dâră de parfum.

— Adică poți recunoaște criminalul după parfum?

A dat din cap în semn de aprobare.

I-am chemat pe cei doi polițiști și am deschis ușa. Să înceapă spectacolul. Dacă era ceva ce-mi plăcea la cazul ăsta, excluzând crimele, era jocul. Nu știu de ce nu mi-am

dat seama de la început, dar jocul a fost făcut pentru mine și pentru Simona. Eu știam al cui e parfumul înțepător, oricine din biroul lui Mihai știa.

I-am făcut semn Simonei să iasă.

— Ei?

— Nu știu dacă putem acuza pe cineva de crimă numai după felul cum miroase, dar sigur putem face ceva mai bun.

Am văzut sclipirea din ochii ei. Am intrat în birou. Victor deja nu mai suporta să mă vadă. Aveam impresia că încă puțin și avea să mă omoare. Gelozia. Îmi plac bărbații geloși. Sunt un bețiv, dar încă mai am puterea de-ai face pe alții să se îndoiască de ceea ce sunt.

— De ce? a întrebat simplu Simona. De ce, Dorin?

— Poftim? a făcut el șocat.

Monica și Victor au rămas interziși.

— Pot înțelege, am continuat eu, de ce ai ajutat la construcția unei organizații criminale. Desigur, cine era mai bun decât tine să nu dea informații despre cei dispăruți?

— Credeți că eu…

— Da, a preluat Simona frâiele, ceea ce nu înțeleg eu de ce trebuia să ne elimini pe noi?

Dorin a dat cu pumnii în masă făcând-o pe Monica să se depărteze.

— Nu mă puteți acuza, nu am făcut nimic.

Simona i-a făcut semn lui Victor să iasă. Spre surprinderea mea acesta nu s-a lăsat rugat. Poate că ea simțea ceva ce mie îmi scăpa.

— Nu, e adevărat. Nu ai fost singur. Cine ți-a fost complice?

Lasă-mă să-ți explic, i-am spus Simonei. Știu cum a făcut-o. A angajat oameni să ridice labirintul, dar nimeni nu l-a văzut. A pus capcane, a angajat animatoare să ne ducă la masă. A creat o piesă de teatru și i-a promis Monicăi un deputat la masa de prânz.

— Ce? a urlat femeia. Eu?

— Nu, tu nu ai știut de la început, dar când ți-ai dat seama era prea târziu să mai dai înapoi. În plus știai că poți fi următoarea. Pe Anton Avramescu, complicele lui, l-a omorât.

Monica a tăcut. Era impacientată, dar nu voia să vorbească.

— De ce? am întrebat mai mult pentru mine, dar cuvintele mi-au ieșit pe gură fără să vreau.

— Sunteți toți niște criminali, a urlat Dorin.

Monica s-a repezit afară în lacrimi. Eu cu Simona eram pe poziții. De ce eram noi pe poziții nu știam să răspund.

— Stai jos, l-a somat Simona. Ai un om aici, în interior, cine e?

Ochii lui s-au înroșit.

— Am oameni peste tot nu doar aici.

Ea a zâmbit.

— Ai lucrat la Moravuri, a spus Simona lăsându-mă cu gura căscată. Jur că o uram când făcea așa.

El s-a strâmbat.

— Și?

Mi-am dat seama unde vrea să ajungă.

— Gata, i-am spus, oprește-te!

S-a uitat la mine cu teamă. A tăcut.

s)

Monica Pătru nu fusese implicată de la început, dar ea avea acces la ceea ce ceilalți nu aveau. Convorbiri telefonice, oameni importanți, tehnologie de ultimă oră, tot ceea ce el avea nevoie. Fusese nevoit să apeleze la ceva cu adevărat groaznic pentru a o convinge pe Monica să i se alăture, de aceea stătuse departe și SRI-ul. Îi răpise fiul chiar sâmbătă noaptea. Monica, în labirint, primise o scrisoare și o poză. Fusese nevoită să-i ajute pe Dorin și pe Anton să nu pară suspecți.

Victor și Mihai i-au găsit fiul imediat după ce Laurențiu și Simona au dat semnalul. Mihai deja intuia, dar Victor, prea orb de gelozie, a înțeles prea târziu.

Dorin l-a ucis pe Anton când acesta a început să facă greșeli. Anton avea ceva de împărțit cu Mia și Marcel, dar Dorin îi voise în joc. Numai că jocul lor a luat sfârșit în labirint, lucru care l-a nemulțumit de-a dreptul pe Dorin. Atunci l-a ucis. A profitat de momentele de panică, de disparițiile celorlalți și a știut exact cum să se fofileze. Dar nu el era capul. Atât Simona, Victor cât și Laurențiu știau asta. Dar lucrurile se opreau acolo. Trebuia. Nu puteau săpa mai departe.

Mihai știa că Iolanda ar fi mutat munții pentru a ajunge la toți vinovații dacă ar fi fost acolo. Dar ei nu aveau resursele necesare pentru a face asta, singurii care ar fi fost în măsură erau Monica și colegii ei, dar, din câte își dădea el seama, nici ei nu voiau să meargă mai departe de atât. Cazul trebuia să fie clasat și să nu se sufle nici o vorbă.

Simona putea să spună despre rețeaua de prostituție a lui Ștefan Gherghe și despre faptul că ucidea fete pentru a le vinde organele. Asta oricum nu ar fi putut fi ascunsă de presă, dar, în rest, tot ceea ce se întâmplase era într-un dosar pe care scria „Strict Secret”. Probabil un dosar care avea să zacă acolo mult și bine.

Duminică seara a plecat fiecare pe drumul său. Simona și-a recuperat mașina pe care un criminalist i-o adusese de la „teatru”. Mihai l-a găsit pe cel care l-a ucis pe Dudău. Victor a înțeles de ce Dudău și George Varlan au fost implicați în joc. Ambilor li se propusese „Afacerea Gherghe”, cum era numită la dosar, dar nici

unul nu mușcase momeala. Ceilalți știau sau puteau afla despre afacerea pe care Dorin o coordona din umbră. Disparițiile acelea începuseră să deranjeze SRI-ul, presa, de asemenea, începea să se întrebe, Criminalistica și-a băgat nasul dintr-o greșeală prinzându-l pe Gherghe după o prostie de neplată fiscală. Andrei Vâlcu și Corina Șerban lucraseră cu Dorin la un caz, dar și cu Simona. Lucrurile erau atât legate cât și dezlegate. Toți au decis însă că era mai bine e să se ducă acasă și să uite povestea asta. Dorin avea să primească închisoare pe viață pentru uciderea atâtor oameni, dar nimeni nu avea să audă vreodată de acest caz.

Simona nu voia să se gândească prea departe. Avea o fetiță care ar putea fi oricând în pericol, așa că a decis să uite cu totul de caz. Poate când avea să fie bătrână și suficient de senilă o să pună cazul pe hârtie într-un roman. Încă un caz de colecție pentru ea. Un caz care nu avea să apară în ziar.

Laurențiu a decis că e momentul să se întoarcă la bere. Nu voia să se ducă acasă. Simțea nevoia să fie singur într-un birt și să se gândească la Viviana, singura victimă colaterală din tot acel joc prost. Singura femeie care-l iubise cu adevărat. O prostituată care nu îi ceruse niciodată bani pentru partidele de amor, nu îl ironizase pentru că bea și nu se opunea deciziilor lui. O pierduse. Știa că nu era femeia vieții lui, dar fusese singura care-l înțelesese.

Victor, pe de altă parte, s-a gândit să rămână la secție. Era ceva ce-l făcea să se depărteze de Simona. În noaptea aia, s-a dus s-o vadă pe Iolanda. Stătea întinsă în pat și intubată. O ura și o iubea. Îl trădase și-l lăsase să se descurce singur. Poate că Simona nu era femeia vieții lui așa cum crezuse. Poate că fusese doar dorință, atracție sexuală.

ș)
SIMONA

L-am vizitat pe Gabriel întreaga săptămână. Era din ce în ce mai bine. Doctorii nu erau prea siguri dacă ceea ce-i provocase arsurile fusese de la carbid sau de la altă substanță, dar nu mai conta. El își revenea, iar eu nu mă mai simțeam atât de vinovată. Victor nu m-a sunat întreaga săptămână, iar eu nu am trecut pe la secție. Miercuri l-am zărit întâmplător pe Laurențiu. Era beat și abia trăgea de el. Nu m-am dus la el. Mi-am petrecut aproape întreaga săptămână la muncă și acasă, cu Raisa și cu pisica. Raisa, în cele din urmă, a decis s-o numească Ducesa, ca în Pisicile Aristocrate. Mi-a plăcut ideea ei, așa cum a început să-mi placă și faptul că am o pisică.

Vineri de dimineață, într-un final, Victor a sunat. L-am lăsat să sune de câteva ori înainte de a-i răspunde.

— Da?

— Bună, ce faci?

Era o întrebare capcană?

— Nu știu, tu?

— Mă gândeam… poate că m-am purtat prostește. Acum, uitându-mă în urmă, îmi dau seama că nu te-am protejat, că nu am intrat în joc, iar Laurențiu a făcut-o.

Serios? am gândit.

— Nu a făcut-o, am spus, adică nu m-a protejat, doar a intrat în joc. Dar de ce vorbim despre asta? Vreau să uit weekend-ul trecut.

— Pentru tine e mai ușor, eu încă mă ocup de asta.

— Îmi pare rău.

— E ok, e meseria mea.

Am tăcut amândoi câteva clipe. El a reluat conversația:

— Mă gândeam că poate ieșim mâine la o cafea?

În momentul ăla aș fi vrut să simt ceva, dar nu simțeam.

— Da, ar fi grozav.

— Atunci te sun mâine la prânz?

— Sigur.

După ce am închis mi-am dat seama că am asistat la cea mai stupidă conversație din viața mea. Am sunat-o pe

șefa mea și am invitat-o în oraș la Karaoke și dans. Știam că uneori se simte singură și vrea să iasă și o nimerisem bine.

Era ora șase, așa că am început să mă pregătesc. Voiam să mă simt bine, să mă simt frumoasă și dorită. Voiam să fiu altceva în seara asta.

Am ieșit în jurul orei nouă. Șefa mea e puțin mai corpolentă, dar e o femeie frumoasă, trecută de patruzeci cu un simț al umorului deosebit. Se numește Raluca Mira. A lucrat toată viața ei în presă, a văzut și a auzit ce oamenii normali nici nu-și pot închipui.

Ne-am dus în Centrul Vechi, locul meu preferat și cel mai animat vineri seară. Alesesem localul încă de dimineață. Ospătarii ne-au condus la masa noastră. Raluca era curioasă, voia să-i povestesc despre ce s-a întâmplat în labirint. Lucrul ăsta mă întrista din mai multe perspective.

— Știrile au venit unele după altele, a spus ea. Dudău a murit, Mia, Marcel și tot așa. Toate variantele au fost cosmetizate.

Am înghițit în sec, dar nu pentru ceea ce a spus Raluca, ci pentru că tocmai îl zăream pe Victor la braț cu o blondă înaltă. Mi-am întors rapid privirea.

— Nu e cazul să vorbim despre asta. Nu știm ce se ascunde de fapt în toată povestea asta. E suficient de periculos ce s-a întâmplat, iar noi am scăpat pentru că nu ne-a vrut nimeni morți de fapt.

— Dar nu e și cazul lui Gabriel, a concluzionat ea.

L-am văzut pe Victor trecând pe lângă fereastra barului. Părea relaxat și zâmbitor. S-a aplecat peste blondă și a sărutat-o pe frunte. Cazul ăsta mi-a răpit totul. Dar cel mai mult mă întrista că el nu a rămas lângă mine. Atunci când a simțit că lucrurile o iau razna s-a pus la adăpost, iar pe mine m-a uitat.

— Nu, am spus absentă, în timp ce muzica începea să se audă tot mai tare. Nu cred că e și cazul lui.

Sigur că era o minciună. Nu știam de ce am scăpat noi, dar am scăpat.

Din fericire DJ-ul a dat muzica tot mai tare lăsând tinerele cu fustele până la fund să se miște în voie. Bine, trebuia să recunosc că nici fusta mea nu era prea lungă și, dacă era să fiu sinceră cu mine, arătam mai tânără decât multe dintre puștoaicele astea de optsprezece-douăzeci de ani. Am decis să mă ridic și să dansez. Trebuia să fac

ceva pentru a uita tot ce s-a întâmplat în ultimul timp, dar mai ales faptul că Victor alesese să se despartă de mine fără ca măcar să-mi comunice. Poate că de aceea m-a chemat sâmbătă la cafea.

Am cerut un gin tonic și l-am dat peste cap, așa că l-am cerut pe al doilea. Simțeam nevoia să urlu, dar nu am făcut-o. După vreo patru pahare de gin deja puteam să și cânt. DJ-ul a anunțat programul de Karaoke, cine-și dorea se putea înscrie pe listă. Raluca mi-a șoptit:

— Îi vezi pe tipii de acolo?

M-am uitat spre masa din stânga mea.

— Aha.

— Sunt muzicieni, dacă încep ei să cânte nu mai cântă nimeni.

— Nici dacă o să cânt eu nu o mai face nimeni, am râs.

A râs și ea. Aveam o oarecare voce, dar era mai bine să nu o dezvălui în fața lumii.

Seara a decurs destul de normal până când unul dintre bărbații de la masa muzicienilor a decis să cânte. Nu-mi amintesc melodia, dar știu că a fost cu adevărat surprinzător. Dar cel mai surprinzător a fost când s-a îndreptat spre mine și m-a invitat la dans.

— Poți să-mi cânți toată noaptea, i-am spus.

Mi-am dat seama imediat că am făcut o tâmpenie. Nu e bine să bei dacă nu știi să-ți ții gura. M-am scuzat și am vrut să mă îndrept spre Raluca, dar el m-a prins de talie și m-a strâns tare. A lăsat melodia să curgă, dar fără vocea lui. M-a sărutat apăsat și m-am înmuiat toată. Îmi plăcea atingerea buzelor lui, îmi plăcea limba lui fierbinte care mi se strecura printre dinți și strângerea aceea puternică. Aveam impresia că inimile ne bat la unison. Când mi-a dat drumul rămăsesem fără aer. Eram și mai beată decât înainte.

— Interesant, a fost tot ceea ce am putut spune.

Iar el m-a lăsat să plec. Am simțit furie când mă îndreptam spre Raluca, era al doilea bărbat într-o săptămână care-mi dădea drumul. Dar nu, m-a prins de mână. Ne-am privit ochi în ochi și m-am topit din nou.

— Nu te las să fugi, mi-a șoptit.

Nu voiam să fiu lăsată să fug, dar nici nu eram genul acela de femeie. Cu toate astea am spus:

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Restul nopții mi-l amintesc în cel mai mic detaliu, la fel cum îmi amintesc că de dimineață am fugit mâncând pământul.

Poveștile de dragoste se schimbă. Simona, fără să știe motivul, este părăsită de Victor, dar asta nu o împiedică să se îndrăgostească nebunește de un cântăreț necunoscut. La început totul i se pare a fi un vis, viața ei începe să prindă alt contur. Nici măcar crimele care bântuie orașul nu o mai interesează, asta până în ziua în care fiica ei Raisa dă peste o televiziune online unde se petrec crime în direct.

SRI-ul intervine și îi cere ajutorul Simonei în acest caz, ei neputând fi băgați la înaintare, dar nici nu vor să-i implice pe cei de la Criminalistică. Însă cum lucrurile devin ciudate și greu de interpretat Simona e nevoită să apeleze la orice cunoștință și chiar dacă nu-i place că Victor e împreună cu altcineva se vede aproape obligată să-l informeze cu privire la ceea ce a descoperit. Numai că, de data asta, nici Simona, nici Laurențiu, nici cei de la SRI nu înțeleg cu ce se confruntă, iar dovezile sunt inexistente ceea ce înseamnă că trebuie să meargă pe firul logic al poveștii.

Poveștile de dragoste se schimbă. Simona, fără să știe motivul, este părăsită de Victor, dar asta nu o împiedică să se îndrăgostească nebunește de un cântăreț necunoscut. La început totul i se pare a fi un vis, viața ei începe să prindă alt contur. Nici măcar crimele care bântuie orașul nu o mai interesează, asta până în ziua în care fiica ei Raisa dă peste o televiziune online unde se petrec crime în direct.

SRI-ul intervine și îi cere ajutorul Simonei în acest caz, ei neputând fi băgați la înaintare, dar nici nu vor să-i implice pe cei de la Criminalistică. Însă cum lucrurile devin ciudate și greu de interpretat Simona e nevoită să apeleze la orice cunoștință și chiar dacă nu-i place că Victor e împreună cu altcineva se vede aproape obligată să-l informeze cu privire la ceea ce a descoperit. Numai că, de data asta, nici Simona, nici Laurențiu, nici cei de la SRI nu înțeleg cu ce se confruntă, iar dovezile sunt inexistente ceea ce înseamnă că trebuie să meargă pe firul logic al poveștii.

ISBN: 978-606-93568-2-1

EEC Editura Evenimentul și Capital

virtual-project.eu

Table of Contents

a) SIMONA
b) LAURENȚIU
c)
d) SIMONA
e)
f) LAURENȚIU
g) SIMONA
h)
i) LAURENȚIU
j) SIMONA
k) LAURENȚIU
l)
m) LAURENȚIU
n)
o) LAURENȚIU
p) SIMONA
q) SIMONA
r) LAURENȚIU
s)
ș) SIMONA

Table of Contents

a) SIMONA 4
b) LAURENȚIU 7
c) 9
d) SIMONA 12
e) 17
f) LAURENȚIU 20
g) SIMONA 23
h) 26
i) LAURENȚIU 31
j) SIMONA 35
k) LAURENȚIU 38
l) 43
m) LAURENȚIU 46
n) 50
o) LAURENȚIU 54
p) SIMONA 58
q) SIMONA 61
r) LAURENȚIU 66
s) 70
ș) SIMONA 72